

**Kulturudvalgets ekspertmøde om
L 19 (forslag til ændring af lov om ophavsret)
onsdag den 13. november 2002, kl. 8.30-11.00
Christiansborg, værelse 2-080**

Kim Andersen (formand for Kulturudvalget, ordstyrer):

Vi har på programmet de næste par timer et lukket ekspertmøde vedrørende ophavsretsforslaget L 19, som er førstebehandlet i Tinget, og som vi har fastlagt en tidsplan for i udvalget. Men der var bred enighed om, at det var komplekst, og der var mange vanskelige problemstillinger, som vi gerne ville vide mere om og blive lidt klogere på, inden vi gik videre i lovbehandlingen. Derfor har vi med kort varsel arrangeret og indkaldt til dette ekspertmøde, og jeg er glad for, at det har kunnet lade sig gøre.

Jeg byder velkommen til oplægsholderne og til partsindlægsholderne. Jeg er også glad for, at der er kommet en række medlemmer af Tinget – når der er gået et par minutter, kommer der nok nogle flere, og de skal også være velkomne. Vi har et stramt program. Vi skal slutte kl. 10.30. Nogle af oplægsholderne har andre forpligtelser, og nogle af medlemmerne af Tinget skal til gruppemøder, så jeg beder om, at den fastlagte tidsplan bliver overholdt, og at de minuttal, der er angivet til oplægsholderne, ligeledes bliver overholdt.

Den første oplægsholder i henhold til programmet er Peter fra Kulturministeriet – kontorchef i ophavsretskontoret. Derefter kommer Mogens Koktvedgaard, professor, dr.jur., og ekspert i ophavsret og konkurrenceret. Så har vi Mads Bryde Andersen, der er professor, dr.jur., og it-ekspert udi jura. Og så venter vi på Johan Schlüter, som sikkert kommer lige om et ganske lille øjeblik – håber vi. Endnu en gang velkommen. Og første oplægsholder er Peter. Jeg skal for god ordens skyld meddele, at I skal trykke på knappen, når I får ordet. Alt her bliver båndet, og der bliver lavet et referat.

Værsgo, .

Peter (kontorchef, Kulturministeriet):

Mange tak.

Efter aftale med formanden vil jeg de næste 10-15 minutter give en generel introduktion til ophavsretten, altså den lidt bredere baggrund for, hvad ophavsretten drejer sig om, mere end en teknisk gennemgang af lovforslaget. Det var den tekniske gennemgang, som allerede blev foretaget i forbindelse med Kulturudvalgsmødet den 23. oktober. Så jeg vil her give en mere bred gennemgang af, hvad ophavsretten er for noget.

Man kan spørge sig selv: Hvorfor har man overhovedet noget, det hedder ophavsret? Det er der i Danmark to begrundelser til.

Den første er, at åndsværker – som man kalder det i Norge – dvs. litteratur, kunst og musik og den slags ting, er lette at reproducere. Det vil sige, at der er et misforhold mellem det intellektuelle arbejde, der forbundet med f. eks. at skrive en sang, og så den lethed, der er forbundet med bare at tage en kopi af den. Modsat med en almindelig fysisk ting: Hvis man skal kopiere en almindelig fysisk ting, så er der det samme arbejde forbundet med at producere en efterligning af eksempelvis en mursten, som der er med at lave den første mursten. Så der er ikke noget beskyttelsesbehov. Det er let at reproducere åndsværkerne, og derfor er der grundlæggende et beskyttelsesbehov.

Man kan også se det i et historisk perspektiv. Tilbage gennem tiderne har der ikke altid eksisteret ophavsretlig beskyttelse; den er først kommet i takt med den tekniske og teknologiske udvikling. Det var først da Gutenberg opfandt bogtrykkekunsten i 1440'erne, at der overhovedet opstod et

behov for at give en ophavsretlig beskyttelse. Før den tid var det meget besværligt at kopiere skriftlige værker – man skulle sidde og skrive det af i hånden – men efterhånden som det blev lettere at reproducere, opstod der et behov for at give en beskyttelse til de forfattere, der havde skrevet værkerne, og til de forlæggere, der havde udgivet dem.

Der har gennem hele forløbet – hvor vi i Danmark første gang fik en regulering på området i 1741 – været en meget tæt forbindelse mellem den tekniske og teknologiske udvikling og indholdet af ophavsretsbeskyttelsen. Man kan sige det på den måde, at i takt med, at det er blevet lettere at kopiere og udbrede værkerne, er behovet for at have en stadig stærkere ophavsretsbeskyttelse blevet større. Så siden man fik bogtrykkekunsten, så trykpressen i 1800-tallet og i det 20. århundrede radio, tv, it, internet og den slags, er det blevet stadig mere nødvendigt at have en stærk ophavsretsbeskyttelse.

Det er det ene ben, som ophavsretten går på: at der er et grundlæggende behov for det. Og det hænger så sammen med, at der er et mål for samfundet forbundet med at give ophavsretsbeskyttelse, nemlig at hvis man tildeler kunstnere og producenter nogle rettigheder, så har man også en forventning om, at der kan skabes nogle flere værker. Hvis man har en kunstnerpopulation af komponister og forfattere, som kan leve af at producere deres værker, er der et større incitament for dem til at skabe nye værker. Og derved vil der ske en berigelse af kulturlivet. Det er den ene begrundelse.

Den anden begrundelse baseres på en menneskeretlig betragtning. Det var noget man startede med ved Den Franske Revolution, hvor man fik den første egentlige europæiske ophavsretslov i 1791, og da var forfatternes og kunstnernes ophavsretlige beskyttelse baseret på revolutionens ideer om menneskerettigheder. Uanset om ophavsretten er til fordel for samfundet eller ej, er det rigtigt, at kunstnere både skal ydes beskyttelse af den økonomiske værdi af det, de har skabt, og af de mere ideelle sider af det, de har skabt – det, der hedder *droit moral*. Det er altså ophavsrettens baggrund og begrundelse i en nøddeskal.

Jeg vil nu gå over til at prøve at forklare, hvordan ophavsretsloven er struktureret. For at kunne diskutere dagens to hovedemner, parallelimport og tekniske foranstaltninger, er det vigtigt at vide, hvordan strukturen i ophavsretsloven er. Strukturen er sådan, at man i lovens § 2 giver ophavsmændene en såkaldt eneret. Eneretten betyder, at andre ikke må bruge ophavsmændenes værker uden tilladelse fra ophavsmanden. Man har altså ret til at forbyde andre at bruge værkerne, og man har eneretten til at give tilladelse til, at andre kan bruge værkerne. Meningen med eneretten er ikke, at kunstnerne eller ophavsmændene skal holde på værkerne selv og forhindre, at andre får tilgang til dem, men det er en måde at have kontrol over brugen af værkerne på. Ved at have eneretten sikrer man juridisk, at andre ikke uden videre kan kopiere en bog, noget musik eller en film eller lignende.

Den grundlæggende mening med det er, at ophavsmændene giver producenter og udgivere lov til at bruge værkerne i henhold til en aftale, og som led i den aftale bliver det fastsat, at udgiveren skal betale en vis sum penge til ophavsmanden. Det er det, det drejer sig om her, nemlig at udgiverne skal give ophavsmændene penge for at bruge værkerne, og så har udgiverne distributionsretten til værkerne. Det er det normale system.

Deri ligger også, at ophavsretten er overdragelig. Når man i ophavsretsloven læser, at ophavsmanden har de og de rettigheder, og at man ikke må gøre sådan og sådan uden tilladelse fra ophavsmanden, så skal det læses på den måde, at ophavsmanden jo kan have overdraget sine rettigheder til andre – det kan være til en bogforlægger, til en pladeproducent eller til et filmselskab. Det betyder så, at når rettighederne er overdraget – når for eksempel en forfatter har overdraget rettighederne til en bogforlægger – så er det bogforlæggeren, som har retten til at distribuere værket, og som skal give tilladelse, hvis man vil lave en videre distribution. Så når man bruger ordet ophavsmand i ophavsretsloven, skal det alle steder forstås sådan, at det er ophavsmanden eller den, som ophavsmanden har overdraget rettighederne til. Det gælder overalt i ophavsretsloven, bortset fra

dér, hvor det har noget med droit moral at gøre: De ideelle rettigheder bliver altid hos ophavsmanden selv og går aldrig over til de virksomheder, som distribuerer værkerne.

De enerettigheder, som ophavsmændene og dermed alle rettighedshavere har i henhold til § 2, er opdelt i 4 grupper.

Den ene er retten til kopiering; det er det man i loven kalder for eksemplar fremstilling. Det er enhver form for kopiering: kopiering af musik på cd'er og kopiering af film på dvd'er osv.

Den anden gruppe er eksemplarspredning, hvor for eksempel en udgivet bog eller en udgivet film på dvd ikke må spredes videre i form af videresalg, udlån eller udlejning til andre, uden tilladelse fra ophavsmanden. Det er der så nogle undtagelser fra, og en vigtig undtagelse er den, der hedder konsumtion, og det er her, hele spørgsmålet om parallelimport og specialimport kommer ind.

Den tredje gruppe er visningsretten. Den spiller ikke den store rolle for den praktiske ophavsret, den har stort set kun betydning for det at vise kunstværker på museer og lignende.

Den fjerde gruppe handler om offentlig fremførelse. Det er, at når man for eksempel fremfører musik offentligt, skal man betale til KODA/Gramex, og det er, at når man viser film i biografen – det er også en offentlig fremførelse – skal biograferejen så betale og have tilladelse fra dem, der har rettighederne til at distribuere filmene.

Disse fire kategorier af rettigheder har man, og dem råder man over. Man kan overdrage rettighederne, eller man kan give tilladelse til, at andre bruger det, og stille som vilkår, at man så får penge for det.

Men eneretten er ikke ubegrænset. Det er altså ikke enhver form for kopiering og enhver form for offentlig fremførelse, som kræver tilladelse fra rettighedshaverne. I lovens kapitel 2 nævnes nemlig en række undtagelser fra eneretten. Det er en række specifikt opregnede tilfælde, hvor brugere – det vil sige borgere og biblioteker osv. – må bruge værkerne på den måde, det er beskrevet i paragraffen, uden at skulle have tilladelse fra ophavsmanden eller rettighedshaveren og uden at skulle betale vederlag til rettighedshaveren.

I hvilket omfang, disse undtagelser gælder, er grundlæggende et spørgsmål om en samfundsmæssig afbalancering, hvor det er Folketinget, som afbalancerer ved at sige, at der er nogle enerettigheder her til fordel for rettighedshaverne, men der er også nogle interesser for brugerne, som skal varetages. Hvordan det skal vægtes, fastsættes i kapitel 2. Der har man nogle regler, der siger, at det for eksempel er tilladt at kopiere til privat brug – det vil sige, at man må tage en fotokopi af en tidsskriftsartikel, man må kopiere kassettebånd, man må optage en film fra fjernsynet, og man må optage musik fra radioen. Det må man gøre til privat brug. Der er nogle regler om, at man må citere. Hvis man skriver en debatartikel, er det selvfølgelig frit for én at citere, hvad en anden har skrevet, hvis man for eksempel skal gendrive det. Der er en række tilfælde, hvor biblioteker i henhold til loven må kopiere, og der er regler om, at man må fremføre værker i forbindelse med undervisning. Så der er en lang række tilfælde opregnet i lovens kapitel 2 for, hvornår det er tilladt, at bruge værkerne uden tilladelse.

Man skal være opmærksom på, at Folketingets muligheder for at lovgive om, hvilke undtagelser, man skal have, er begrænsede. Vi er begrænsede af nogle internationale konventioner, navnlig Bernkonventionen, og vi er også nu begrænsede af EU-direktiver, navnlig det direktiv, som L 19 handler om, nemlig direktivet om ophavsret i informationsfundet.

Her til sidst vil jeg kort berøre et af de emner, man især har diskuteret de senere år, og det er spørgsmålet om digital kopiering. Hvad er digital kopiering? Digital kopiering står i modsætning til det, man kalder analog kopiering. Analog kopiering er for eksempel fotokopiering, eller – som vi husker fra vores barndom eller ungdom – at man kopierer fra en lp over på et kassettebånd. Når man kopierer fra en lp til kassettebånd, kopierer man lyden, som den nu er, med ridser og skrat. Men hvis man kopierer fra en musik-cd over på en anden cd, så er det ikke lyden, man kopierer,

men det digitale billede, nemlig de nuller og ettaller, som en digital indspilning består af. Det betyder, at når man kopierer fra én cd til en anden, så overfører man den bestemte række af nuller og ettaller, hvilket indebærer, at det er en perfekt kopi, man får. Man kan ikke høre forskel på, om man hører en original eller en kopi. Det er modsætningen til den gamle analoge kopiering, hvor man – hvis man kopierede et kassettebånd – næsten ikke kunne høre, hvad det var for musik, der var tale om, om det var Bee Gees eller C.V. Jørgensen. Men når det gælder digital kopiering, kan man kopiere i tredje generation, fjerde generation, femte generation og så videre, uden kvalitetstab. Det er baggrunden for, at man i ophavsretsloven allerede i en årrække nu har haft særregler om digital kopiering. Man har i 10 år haft særregler om kopiering af edb-programmer, netop fordi det er kopiering af digitale værker. I 1995 blev der indført et forbud mod digital kopiering til privat brug ud fra det synspunkt, at det var til for stor skadevirkning for rettighedshaverne. Det var her Folketinget i sommeren 2001 vedtog en lempelse af det totalforbud, så det nu er tilladt at kopiere til personligt brug, når det gælder digital kopiering.

Jeg vil ikke yderligere komme ind på, hvad lovforslaget handler om; jeg tror, at den tekniske gennemgang, der var af de øvrige punkter, må være tilstrækkelig. Hvis medlemmerne har spørgsmål, kan de komme tilbage, men med hensyn til de to specifikke emner om parallelimport og tekniske kopispærringer, vil jeg overlade ordet til de to eksperter. Tak.

Ordstyrer:

Tak for det, Peter .

Jeg giver herefter ordet videre til professor, dr.jur. Mogens Koktvedgaard, som vil redegøre for problemstillingerne omkring parallelimport. Værsgo.

Mogens Koktvedgaard (professor, dr.jur., Københavns Universitet):

Mange tak. Jeg skal prøve at redegøre for det delproblem inden for lovforslaget, som vedrører såkaldt parallelimport.

Det drejer sig om at finde regler, der regulerer eksemplarerne over de nationale grænser. Reglen er for øjeblikket den, at man må lade eksemplarerne vandre rundt om i de forskellige lande, så længe man befinder sig inden for den region, som kaldes EU og EØS. Spørgsmålet er, om disse regler også skal gælde overalt i verden, om der skal være mulighed for global parallelimport, eller skal man bibeholde de systemer, som man har i øjeblikket.

Som det er lagt op for Folketinget eller navnlig Kulturudvalget, er det mit indtryk, at det skal fremtræde som et meget kompliceret problem. Men det er slet ikke så komliceret. Det er også over for mange politikere fremstillet som om, vi står over for en national tragedie, idet der er vedtaget nogle regler på EU-plan, som vi nu skal implementere, og det er så og så frygteligt for landet. Jeg ved gerne nedtone debatten ved at sige, at det spiller en meget, meget beskedent rolle her i landet. En meget beskedent rolle. Men det er naturligvis et principielt spørgsmål, og det må man tage stilling til – EU har taget stilling til det for vores vedkommende – og jeg må blot i dag redegøre for, hvad der i grunden ligger i dette forslag. Hvad er det for en problemstilling, der er tale om?

Når jeg med god samvittighed kan sige, at det er en problemstilling, som ikke spiller nogen større praktisk rolle her i Danmark, skyldes det, at EØS-området efterhånden er meget, meget stort. Det omfatter de fleste af de lande, som vi normalt har kulturelt samarbejde med: England, Tyskland, Frankrig osv. Der gælder det, at eksemplarerne kan vandre frit frem og tilbage; der er ikke nogen som helst begrænsninger i så henseende. Det er altså først, når vi når uden for EØS-området, at vi kan begynde at diskutere, om der er problemer.

Det drejer sig først om fremmest om vores kulturelle samarbejde med USA. For det er vigtigt at mærke sig, at for USA er England, United Kingdom, et ganske vigtigt område. Lige så snart eksemplarer er vandret fra USA til United Kingdom, så er de inden for vores område – så er de inden

for EU/EØS – og det vil sige, at så kan eksemplarerne vandre videre frem og tilbage. Der er altså ikke nogen særlige problemer, så længe vi står i en situation, hvor det drejer sig om eksemplarer inden for Fællesmarkedet.

Jeg vil også gerne med det samme fremhæve, at de regler, vi diskuterer, gælder for hele det såkaldte immaterielretsområde: patentret, varemærkeret, designret osv. Der gælder de regler, vi nu er ved at få her i Danmark, for så vidt angår spørgsmålet om parallelimport. Af de regler er de varemærkeretlige regler langt de vigtigste, langt de mest praktiske. Det gælder altså nu også for de ophavsretlige ting, at lige så snart der er varemærker på de ophavsretligt beskyttede ting, så gælder reglerne i varemærkeloven. Der er vi for længe siden gået over til det, der hedder den regionale konsumtion, altså at udelukke den frie vandring *ude i verden*.

Når man nu hører dette, så tænker man – det går jeg ud fra, at de ærede politikere gør – hvad er den egentlige realproblematik, hvad er det, det egentlig drejer sig om? Det kan jeg lettest fremstille for dem ved at tage et eksempel, ikke fra Danmark, men fra England, for det viser lettest, hvordan eksemplarerne vandrer over grænserne. Lad os tænke os en engelsk forfatter, der bor i England, og som skriver en bog. Han udgiver den naturligvis i England, og der prissættes den på en bestemt måde. Men det engelske sprog er jo et verdenssprog. Han har derfor den fornøjelse, at han også kan udgive bogen i USA, i Indien, i Australien. Han har altså et meget stort marked – langt større end det en dansk forfatter, der skriver på dansk, har. Det er derfor, jeg vælger det engelske eksempel.

Lad os nu tænke os, at han prissætter bogen i England på en bestemt måde. Så ser han på det indiske marked. Der kan han konstatere – hvad vi alle ved – at inderne ikke har så mange penge, som vi har, og så må man altså prissætte den lavere for at få en afsætning. Det gør han så. Det vil sige, at der er to forskellige priser: en engelsk pris og en indisk pris. Hvis han så går på det amerikanske marked, er der måske en endnu højere pris, end der var på det engelske. Og hvad så? Hvis man åbnede muligheden for fri parallelimport over grænserne, så ville det betyde, at man kunne opkøbe eksemplarer i Indien, hvor prisen er lavere, og sælge dem på det engelske marked og derigennem ødelægge hans engelske afsætning. Det er nemlig klart, at forbrugerne ville vælge de indiske eksemplarer, hvis de var på markedet i England. Det er muligt, de er lidt mere beskedent udstyrede osv., men et åndsværk er et åndsværk, og når man læser bogen, er det jo ligegyldigt, hvordan bindet ser ud.

Spørgsmålet er så: hvem skal man beskytte i sådan en situation? Skal man lægge vægt på de – om jeg så må sige – almindelige forbrugere, eller skal man lægge vægt på ophavsmandens interesser? Hvis jeg nu vælger dette eksempel med en forfatter, så ved de fleste jo, at forfattere ikke skriver bøger hvert år. Det er ikke som os andre, der har en årlig indtægt på så og så meget. De skriver måske en bog hvert tiende år, og den skal de leve af. Denne engelske forfatter skal altså leve af det, han kan tjene på det engelske marked, og det engelske marked vil blive torpederet, hvis vi tillader importen fra Indien. Hvem skal vi så give retten? Hvem skal vi beskytte i sådan en situation? Der er den foreslåede regel, at vi skal beskytte forfatteren.

Det er en afvejning af politisk beskaffenhed, hvem man skal lægge mest vægt på at beskytte. Det er klart, at nogle vil hævde, at det almindelige marked – forbrugermarkeder osv. – skal man tillægge størst betydning. Men dertil siger jeg og så mange andre, at ophavsretsloven er til for at beskytte forfatterne og de andre ophavsmænd. Når man skal foretage den afvejning, må man i de normale tilfælde lægge mest vægt på, hvad der er godt for ophavsmændene. Forbrugerinteressen vægtes så i de fleste tilfælde ganske beskedent, det drejer sig om nogle få kroner, hvorimod det for ophavsmanden er af ganske stor betydning, at han kan beskytte sine produkter.

Men emnet er rent politisk. Så der er ikke noget mystisk i det. Skal man lægge vægt på den ene eller den anden interesse? Det er der nu en direktivtekst og en lovttekst om i mange lande. Tidligere var der ikke så meget, der var lovreguleret, og da måtte man lade det være op til de enkelte

domstole at finde ud af, hvordan man skulle gøre. Der har man for eksempel fra ældre tid en meget berømt tysk højesteretsdom, som gennemgår problemstillingen og siger, at her må vi finde ud af, hvad vi bør gøre, og efter den tyske højesteretsafgørelse bør man lægge mest vægt på ophavsmændenes interesser og forbyde den internationale parallelimport.

Jeg bliver nødt til at sige til de ærede politikere, at i den aktuelle situation har Danmark ikke noget valg. Det er en helt bestemt direktivtekst, som er vedtaget efter meget omfattende drøftelser. For der er jo en politisk spænding i det her. Men den politiske spænding er overstået på den måde, at forslaget er vedtaget som direktivtekst. Det er bindende, så vi har altså valget mellem at forlade Fællesmarkedet eller at implementere dette. Sådan er det.

Jeg vil gerne sige, at man ikke skal være spor ked af, at dette er en bindende direktivtekst. Jeg ved naturligvis – som det også fremgår af den almindelige politiske debat – at der er kræfter, der arbejder for at ændre direktivet. Men efter min opfattelse er det fuldstændig utænkeligt, at dette direktiv ændres i denne henseende. Det skyldes, at direktivteksten på spørgsmålet om parallelimport hænger ganske nøje sammen med reglerne om varemærker og patenter osv., hvor der har været tilsvarende debat. Der står EU's holdning fuldstændig fast. Der er lande, der skriger og skaber sig – det er navnlig Sverige, som helt har misforstået problemstillingen – og som derfor vil gøre gældende, at de gennem ændringer osv. skal frem til noget andet. Men der er altså en massiv holdning i EU, der siger, at dette ikke vil ske. Og det vil efter min mening ikke ske de første mange, mange år. Det vil sige, at vi skal have en helt anden og anderledes verdenssituation, før vi kan tænke på andre regler.

Min tid er løbet ud nu, men jeg besvarer naturligvis gerne spørgsmål i forbindelse med problemstillingen. Tak.

Ordstyrer:

Tak til Mogens Koktvedgaard, som fik afdramatiseret i hvert fald den del af sagen.

Så går vi videre til den næste, som skal gøre os lidt klogere inden for den materie, og det er professor, dr.jur. Mads Bryde Andersen, der er ekspert i it-jura. Du vil redegøre for problemstillinger omkring tekniske kopispæringer. Værsgo.

Mads Bryde Andersen (professor, dr.jur., Københavns Universitet):

Tak hr. formand og tak for invitationen.

Jeg har i forskellige sammenhænge arbejdet med de spørgsmål, som kapitel 6 a i det foreliggende lovforslag rejser. Jeg ville ønske, at jeg som min kære kollega kunne sige, at det her er enkle spørgsmål, og at der ikke er så meget at diskutere. Det er ikke tilfældet, dette er meget komplekse spørgsmål. Jeg kunne bruge hele formiddagen på at tale om disse regler, jeg har 10 minutter og må derfor vælge nogle centrale og enkle problemstillinger. Men jeg er til rådighed for spørgsmål bagefter med den reservation, at jeg skal gå lidt i klokken 10.

Jeg er blevet inviteret hertil som teknisk ekspert og vil selvfølgelig besvare spørgsmål ud fra den vinkel. Men man kan jo ikke undgå også at have en holdning til hensigtsmæssigheden af de forskellige løsninger, der ligger i lovforslaget. Jeg kan ikke undlade at komme med de kommentarer, da jeg opfatter det som en del af mit opdrag, at man vil høre om mine synsvinkler på dette spørgsmål.

Inden jeg gør det, vil jeg gerne understrege, at jeg synes, at lovforslaget er helt direktivkonformt og altså ikke vil volde Danmark nogen problemer i relation til EU, hvis man vedtager det i den form, det har. Direktivet efterlader Danmark med en række valgmuligheder i henseende til, hvor langt man skal gå, og der vil altid være en valgfrihed i henseende til, hvilke ord og vendinger man vil anvende, når man implementerer et så komplekst direktiv som det her. Direktivet lægger også med sine vendinger om, at der skal træffes passende foranstaltninger, op til, at denne valgmu-

lighed er til stede. Så når jeg nu kommer med mine egne bemærkninger til det, kan de kære politikere vælge at se bort fra det og sige, vi tager den nemme løsning og får bare det her ud af verden og implementerer dermed direktivet.

Jeg vil forsøge at gøre den problemstilling, jeg trækker op, enkel og forståelig ved at trække et sammenligningsområde frem, som også omtales forskellige steder i direktivteksten, og det drejer sig om tv-dekodere. Vi har i radio-tv-lovgivningen et ganske vidtgående forbud mod tv-dekodere, det vil sige dekodere, som gør det muligt for tv-seeren at undgå at skulle betale for betalingskanaler ved for eksempel med nogle koder, der hentes fra nettet, at dekryptere tv-signalerne. Det er en regel, som er gået forholdsvis enkelt gennem Folketinget, som ikke har voldt de store problemer i praksis, og som branchen har været glad for. Det spørgsmål, som man allerførst kan stille, er, om ikke det her er ligeså nemt, som det var med disse tv-dekodere.

Svaret er efter min mening: Nej. Problemet er det, at tv-dekodere har en meget velafgrænset funktionalitet, som gør, at det er forholdsvis enkelt at skyde præcist ind i en lovregulering og forklare, hvad der skal være forbudt. Problemet med de tekniske foranstaltninger, vi taler om i lovforslaget, er, at de har meget vidtgående funktionalitet. Jeg vil faktisk sige, at med undtagelse af de konkrete eksempler, som direktivet omtaler, og som også optræder i bemærkningerne til lovforslaget, er det ikke nemt at se, hvad man egentlig har foran sig, når disse forskellige teknologier omtales i direktivteksten.

For at komme uden om det problem, at man skyder bredt og ikke har en konkret teknologi som tv-dekoderne foran sig, men alle mulige former for tekniske foranstaltninger, har man indført et gennemgående begreb kaldet effektive tekniske foranstaltninger. Det er et begreb, der stammer fra direktivet, men som har fået sin egen drejning i lovforslaget. Allerførst må jeg sige, at dette begreb, som altså er direktivbaseret, rummer en modsætning i sig selv. Det siger jo sig selv, at de foranstaltninger, der er interessante at ramme gennem lovgivningen, per definition ikke kan være effektive. Hvis de var det, var der jo ikke noget behov for en lovgivning. Allerede dér er vi oppe mod en tekst, som volder en række problemer.

Problemerne bliver ikke lettere af den måde, man har omskrevet direktivteksten på i lovforslaget. Hvis man slår op på side 35 i lovforslaget, anden spalte, midtfor, hvor direktivteksten er givet, så vil man kunne se, at direktivteksten rummer to led: de tekniske foranstaltninger og de effektive tekniske foranstaltninger. De tekniske foranstaltninger er i bred forstand defineret som »teknologier, anordninger eller komponenter, der under deres normale funktion har til formål at forhindre eller begrænse handlinger«, og så kommer der en yderligere tilføjelse til det. Altså: »under deres normale funktion har til formål at forhindre«.

I lovteksten har man så sat fokus på ordet formål, men nedtonet ordet normal. Det, man definerer som effektive tekniske foranstaltninger – og nu henviser jeg til § 75 c, stk. 4 – er »enhver form for effektive foranstaltninger, der er anvendt med det formål at beskytte værker og andre frembringelser«. Der trækker man altså normalitetskravet ud og lægger formålsskravet frem. Det er efter min opfattelse et problem, for ting har ikke formål. »Formål« er et ord, man bruger om menneskelige handlinger: Hvorfor gør du det? Jo, mit formål er sådan og sådan. Man kan godt sige, at et ur har det formål at vise, hvad klokken er, men strengt taget er det urets funktion. Ordet »formål« er noget man bruger i strafferetten som en del af hensigtsbegrebet. Hvad var hensigten med det? Jeg ville gøre sådan og sådan, Jamen, så havde du forsæt, og så kan man straffe. Men det er et problem at bruge formålskriteriet i forbindelse med ting, efter som ting ikke har formål.

Det lyder måske teoretisk, men problemstillingen har været givet en meget grundig behandling i en netop udsendt betænkning, som jeg har været med til at lave, og som hedder Betænkning 1417 om IT-kriminalitet. Betænkningen, der er afgivet af det såkaldte Brydensholt-udvalg om økonomisk kriminalitet og datakriminalitet, har en lang diskussion på side 52 og frem om, hvorvidt man kan definere den slags adgangs begrænsninger ud fra et eller andet objektive formålskriterium,

og konklusionen fra betænkningens side er, at man ikke kan. Vi opgiver i betænkningen at lave tilsvarende generelle strafsanktionerede regler om hackerværktøjer, som jo er helt parallelt med det her, men med den forskel, at der her er tale om at bryde privatlivets fred og den slags ting, ikke om at snyde med ophavspersoners rettigheder.

Jeg vil ikke undlade at bemærke, at der et problem i, at man trækker formålskriteriet frem. Jeg mener ikke, at det er nødvendigt at trække dette formålskriterium frem. Man kunne, hvis man kiggede i den egentlige direktivtekst, sagtens udelade ordene »har til formål« og skrive: »teknologier og anordninger, der under deres normale funktion forhindrer eller begrænser«. Så ville man lægge vægt på et normalitetskriterium, som ville gøre disse regler meget enklere og vise hen til, hvad man normalt gør, når man bruger den ene eller den anden teknologi. Dette er mit generelle problem, og jeg er jo som antydning nødt til at trække nogle helt generelle spørgsmål frem.

Jeg vil nu i de sidste tre minutter, jeg har til min rådighed, vende mig mod nogle mere specifikke problemer, som de nye regler giver, og som følger af de generelle problemer. Det første problem drejer sig om grænsen mellem den eksisterende § 75 b, som svarer til den nugældende lovs § 78 og de følgende regler. Grænsen knytter sig til, at vi har to forskellige direktiver: Et fra 1991, som drejer sig om edb-programmer, og så dette infoc-direktiv, som drejer sig om alle mulige andre værker. Man har – hvilket er forståeligt, da disse to direktiver så at sige ligger der – foretaget en tilsvarende klar afgrænsning mellem de værker, som har karakter af edb-programmer, og dem, der ikke har det.

Her er jeg nødt til at sige, at dette i praksis vil give nogle problemer. Jeg siger ikke, at Folketinget skal løse dem, fordi de fleste edb-programmer i sig har værker af ikke-edb-programkarakter. Edb-programmer, som man køber i handel, har manualer indbygget, og de har forskellige andre lyd- og billedimpulser. Det kan være meget svært at afgrænse det, som har programkarakter, fra det, som har almindelig værkskarakter, og det betyder, at disse værker i praksis bliver meget vanskelige at bruge. Det er et direktivskabsproblem, men jeg undlader ikke at gøre nogle bemærkninger om det, for det ville jo være herligt, hvis der om ikke andet så i forarbejdet kunne blive noget hjælp til praktikerne bagefter.

Men ellers er de øvrige regler – det er så § 75 c og fremefter – fokuseret på andre værker end edb-programmer. Den grundlæggende problemstilling, som efter min mening gør sig gældende, knytter sig til det begreb, jeg netop har omtalt, de effektive tekniske foranstaltninger, og som finder udtryk i § 75 c: »Det er ikke tilladt uden samtykke fra rettighedshaveren at foretage omgåelse af effektive tekniske foranstaltninger.« Det er et meget uklart område, for der er en uklar opfattelse af, hvad denne bestemmelse egentlig konkret drejer sig om. Jeg kunne som min kollega godt tænke mig at give et enkelt eksempel, som viser vanskelighederne ved den konkrete afgrænsning.

Rockorkestret Big Fat Snake udsendte i sommer en plade, som hedder Play It By Ear. I modsætning til de fleste andre plader, som udsendes som led i det almindelige musiksortiment, har pladen den egenskab, at den er fyldt fuldstændig ud med musik – næsten ned til sidste bit. De fleste plader har en længde på ca. 1 time, den her har næsten 1 time og 45 min. Formålet med dette har fra gruppens side været at hindre kopiering. Man gør det meget vanskeligt at kopiere cd-skiver, hvis de er fyldt helt ud, fordi der skal være nogle indekser til rådighed, når man foretager en teknisk kopiering. Det er et åbent spørgsmål, kan man sige, om en foranstaltning af den karakter vil være en teknisk foranstaltning, som har den målrettede effekt, som lovforslaget lægger op til, eller ikke.

Jeg vil også til sidst sige, at jeg ikke føler mig helt overbevist om, at det, der siges forskellige steder i svarene til Kulturudvalget om friheden til at fremtvinge et platformskift af et digitalt værk, nødvendigvis er rigtigt. Der siges forskellige steder i relation til afspilning af dvd'er, at man uden videre kan foretage en afspilning af en dvd på et andet udstyr end det tilsigtede. Jeg er enig i konklusionerne, når det gælder dvd'er solgt i den almindelige handel. Men når det gælder udstyr, som sælges målrettet med henblik på bestemte typer af programmer, eksempelvis en elektronisk ordbog

til Apple, så kan nogle af de svar, der ligger, forstås sådan, at der er givet frihed til, at en Applebog fra brugerens side kan konverteres, så den kan læses af en Microsoftcomputer. Det tror jeg ikke er rigtigt. Jeg startede med at sige, at der var stof nok til et flere timers foredrag. Jeg håber ikke, at jeg har forvirret udvalgets medlemmer unødigt, og er naturligvis til rådighed for spørgsmål.

Ordstyrer:

Tak til Mads Bryde Andersen.

Nu har vi hørt de tre ekspertindlæg. Jeg synes, der skal være lejlighed til at de tre eksperter kan få afklaret eventuelle tvivlsspørgsmål indbyrdes. I hvert fald ved jeg, at kontorchef Peter fra Kulturministeriet gerne vil have ordet for en kort bemærkning. Værsgo.

Peter :

Tak. Lige en kort bemærkning til det, Mads Bryde Andersen har nævnt.

Jeg respekterer naturligvis, at man kan have forskellige synspunkter til, hvordan disse ting skal implementeres, men jeg forstår, at Mads Bryde Andersen mener, at når vi bruger udtrykket »har til formål«, altså bruger ordet »formål« i § 75 c, stk. 4, så følger det ikke nødvendigvis direktivet. Jeg vil pege på, at begrebet ”formål” udtrykkeligt fremgår af artikel 6, stk. 3: ”deres normale funktion har til formål at forhindre«. Der vil jeg pege på, at det efter min opfattelse er en direkte følge af direktivet, at vi implementerer eller gennemfører direktivet på den måde.

Det andet kritikpunkt, jeg forstod, at Mads Bryde Andersen havde, var den tvivl, der kunne være i forbindelse med forholdet mellem edb-programmer og andre værker, fordi vi nu får forskellige regler. Det er fuldstændig rigtigt. Det er ikke særlig hensigtsmæssigt, at vi nu har nogle regler i § 75 b, som går ud på, at det i virkeligheden ikke er forbudt at omgå kopispæringer på edb-programmer, mens de nye regler i § 75 c indebærer, at det er forbudt at omgå kopispæringer for andre værker.

Som Mads Bryde Andersen selv siger, er det et direktivskabt problem; det skyldes, at det nye direktiv om ophavsret i informationssamfundet ikke omfatter edb-programmer, for der er allerede et direktiv fra 1991. Det er noget, man må tage op i Kommissionen og eventuelt få lavet direktivet om edb-programmer om, så det følger de generelle regler. Men det er altså ikke noget, vi kan gøre noget ved lige nu og her i den danske lovgivning.

Det var de to kommentarer, jeg havde. Tak.

Ordstyrer:

Tak for det, Peter . Giver det anledning til en replik? Værsgo, Mads Bryde Andersen.

Mads Bryde Andersen:

Til det sidste: Det var ikke min tanke, at man i den danske lovgivningsmagt skulle ændre direktivet. Jeg bad om nogle klargørende bemærkninger til det, som måske kunne hjælpe lidt på vej til at afklare, om det er muligt at give en regel, som løser problemet, svarende til den, man har i den nugældende ophavsretslovs § 19, stk. 1, 3. punktum, tror jeg, det er. Det er den, der drejer sig om, hvad man gør ved udlån af et edb-program, som også har litterære værker i sig. Der har man nemlig diskuteret problemstillingen. Om det er muligt at lave en tilsvarende regel i relation til disse løsninger, skal jeg ikke give noget bud på her, men man må erkende, at som læser at lovforslaget er man lost, når det gælder den problemstilling, eftersom lovforslaget ikke tager højde for det.

Og jeg vil sige – når nu spørgsmålet diskuteres, og selv om jeg ikke er blevet bedt om at diskutere pkt. 27 i lovforslaget – at problemet bliver endnu større i pkt. 27, fordi man nu forbyder sikkerhedskopiering af værker i digital form. Det har jo tidligere været muligt at foretage sikkerhedskopiering af værker i digital form efter samme regler, som man kan lave sikkerhedskopier af edb-

programmer efter. Men nu er det umuligt at lave sikkerhedskopiering af værker i digital form, så der kommer problemstillingen også klart op. Når man vælger at lægge snittet så klart, er man nødt til at hjælpe retsanvisningen med nogle klare afgrænsninger, fordi det praktiske liv vil stå med nogle store problemer bagefter.

Til det første, Peter sagde, gentager jeg: Jeg er helt opmærksom på, at der står »formål« i direktivet – jeg læste det også op – men jeg ville gætte på, at ordet »formål« uden at krænke direktivet sagtens kan udelades, efter som man jo i tillæg til det har ordene »normale funktion«, som ikke er taget ind. De to ord er jo næsten synonyme: Hvad er formålet med et ur? Det er at se, hvad klokken er. Hvad er urets normale funktion? Det er at vise tiden. Det er næsten synonyme. Mit forslag er bare, at man bruger normalitetsbegrebet – som jo viser hen til noget, der foretages i den virkelige verden, til nogle sædvaner, eller hvad man skal kalde det – frem for formålsbegrebet, som viser hen til eller forudsætter, at ting har formål.

Det var min pointe. Jeg er fuldstændig klar over, at ordet »formål« står i direktivet, og det gør ordene »normal funktion« også – men i øvrigt ikke i lovforslaget.

Ordstyrer:

Tak for det, Bryde Andersen. Er der yderligere ønsker om at fremsætte ytringer? Det er der på nuværende tidspunkt ikke fra eksperterne.

Så går vi over til indlæg fra partsrepræsentanterne, som efter invitation er mødt frem her i dag. Og jeg skal sige, at ud over, at man naturligvis kan fremføre sine egne synspunkter og overvejelser, så kan man også bruge tiden til at stille helt konkrete, specifikke spørgsmål til vores eksperter. Jeg skal blot oplyse, at det skal holde sig inden for de 5 minutter, som hver partsrepræsentant har til rådighed. Og jeg beder om, at det minutantal bliver respekteret.

Den første partsrepræsentant, som får ordet, er Hans Kristian Pedersen fra Laserdisken. Laserdisken importerer dvd-film og rammes af det lovforslag, som her er til behandling. Jeg skal sige, at der ikke er nogen egentlig organisering af en branche på dette område, men Hans Kristian Pedersen har haft klare, markante synspunkter om det fremsatte lovforslag. Derfor er du inviteret. Du får ordet nu i 5 minutter. Værsgo.

Hans Kristian Pedersen (Laserdisken):

Jeg vil godt opdratisere denne sag, som nu er blevet afdramatiseret. Jeg vil starte med at erklære mig uenig med Mogens Koktvedgaard: Jeg tror ikke på, at den milliard indere, der findes, læser engelsk, jeg tror de læser indisk, og derfor tror jeg ikke, at import fra Indien kan betyde ret meget for det engelske marked.

Det eksempel, som Peter gav i notatet forleden, handlede om, at et engelsk bogforlag udgav en engelsk bog, som ville koste 300 kroner i England, men i USA, hvor den også blev udgivet, og hvor der var større konkurrence, ville den koste 200 kroner. Det er en dårlig løsning at vælge EU-konsumtion til at løse det problem, for den engelske bogforlægger kunne lige så godt fremstille så mange eksemplarer, at de dækkede både det engelske og det amerikanske marked. Derved kunne prisen måske komme ned på 180 kroner, og vi ville ikke have dette problem.

Så vil jeg stille et kort spørgsmål til Peter og Johan Schlüter, fordi I er uenige om, hvem man skal indhente samtykke hos. Hvis man læser lovforslaget på side 24, står der, at man – hvis man køber en bog – kan indhente samtykke hos det forlag, som man køber den fra, det vil sige i USA, da det er et amerikanske forlag. Hvis man læser Johan Schlüters indlæg, så er det rettighedshaveren i importlandet, man skal spørge.

Så jeg vil godt vide: Hvem er det, man skal spørge? Det kan de vel hurtigt svare kort på.

Ordstyrer:

Jeg tror, vi samler op. Hvis du holder dit indlæg nu, så kan eksperterne svare senere.

Hans Kristian Pedersen:

Ja. For hvis det er i importlandet, man skal spørge, så kunne jeg jo for eksempel bede om at købe den amerikanske udgave af Gyldendal, hvis det er Gyldendal, der har de danske rettigheder. Så kunne jeg importere de billige amerikanske eksemplarer. Og i og med at de så er bragt på markedet i Danmark, er de også bragt på markedet i EU, og så kan jeg sende dem alle sammen til England, og så underminerer jeg fuldstændig det engelske marked. Så den løsning, som man har med EU-konsumtion, virker altså ikke.

Det er til gengæld interessant at se på, hvad forholdet er, hvis man er amerikansk forfatter og udgiver en bog i USA. Det kunne være Leonard Maltins »Movie & Video Guide«. Den koster, selv om det er en meget tyk bog, kun 8 dollar. Her i Danmark koster den 90 kroner. Det er sådan set meget rimeligt, med moms osv. Her i Danmark har jeg købt den hos den danske importør, og hvis jeg blev ved med det, kunne den stadigvæk spredes videre. Men når vi nu indfører EU-konsumtion, så er det ikke sikkert, at den vil blive ved med at koste 90 kroner. For i dag har jeg valget mellem at købe den i USA og købe den i Danmark. I og med at de koster ca. det samme, er det o.k. for mig, at købe den i Danmark. Hvis rettighedshaveren, for eksempel Leonard Maltin eller det amerikanske forlag, får mulighed for at forbyde import direkte fra USA, så kan de sige til den danske rettighedshaver: Ved I hvad, nu er I alene på markedet, og denne bog, som er på 1.600 sider, kan I sagtens sælge i Danmark for 149 kroner. Da de kan forbyde mig at importere den fra USA, vil bogen her ikke længere koste 90 kroner, så vil den koste 149 kroner. De, der får fordel at det her, er rettighedshavere i tredjelande, som har en dansk aftalepartner.

Jeg er først og fremmest her, fordi jeg meget intensivt har studeret ophavsret i 15 år. Da jeg startede på det, var ophavsmanden den person, der lavede værket. Det vil sige, at ophavsmanden til denne bog er Leonard Maltin. Og det kan ingen aftale lave op på. Det er ham, der har skrevet bogen. Uanset hvad han har lavet af aftaler, er det stadigvæk ham, der har skrevet bogen, det er stadigvæk ham, der er ophavsmand. Det man talte om oprindeligt, før Mogens Koktvedgaard kom til, var, at han kunne sælge en udnyttelsesret. Han kunne lave en aftale med et forlag, og det forlag kunne udgive bogen. Dermed solgte han en del af sin ophavsret, nemlig den, del der hedder udnyttelsesretten, og den vil så selvfølgelig ligge hos forlæggeren. Men det er stadigvæk Leonard Maltin, der har skrevet bogen.

Så vil jeg tilføje, at vi har en situation, hvor Kulturministeriet har sagt, at man godt kan importere privat. Man kan også forestille sig den situation, at man indhenter et samtykke til at importere fra USA. Johan Schlüter siger, at man skal spørge den danske enerettighedshaver. Men hvis jeg nu havde en virksomhed i Grækenland, og jeg spurgte den græske enerettighedshaver, om jeg måtte få lov til at importere den amerikanske udgave af »Starwars«, og han sagde, at jeg gerne måtte, så kunne jeg sælge den i Grækenland. I og med at jeg har solgt den i Grækenland, er den bragt på markedet i EU, og så kan den bringes fra EU til Danmark. Der har vi en konflikt. Så dette system fungerer ikke.

Hvis vi har det system, at jeg køber denne bog, »Movie & Video Guide«, hos den danske forlægger, så vil den sandsynligvis komme til koste 149 kroner næste år. Så kunne man forestille sig, at en dansker siger, jamen, så køber jeg den direkte i USA over internettet, for der koster den stadigvæk kun 90 kroner. Næste år kommer der en ny udgave – det her er jo en årbog – og så siger han, så går jeg da ned i Pilegaard's Antikvariat for at sælge den her bog. Så har han et problem. For bogen er privatimporteret uden samtykke, og derfor må den ikke viderespredes. Den, som jeg har købt gennem en dansk forlægger, må viderespredes. Men det er to identiske eksemplarer. Hvordan

skal Pilegaard sørge for at opfylde lovens bestemmelser, når han ikke kan se på bogen, om der er givet samtykke eller ej?

For at kunne få det her til at fungere, skal vi have et certifikatsystem, som følger med hvert eneste eksemplar, ellers bliver det komplet umuligt ude i branchen at se, hvilke eksemplarer der er bragt på markedet med samtykke, og hvilke der er privatimporterede.

Og så er min tid desværre gået, så jeg vil stoppe her. Men jeg vil anbefale, at I læser min rapport, for mit sidste spørgsmål til Koktvedgaard er: Hvor findes de drøftelser? Jeg har læst alt om infoc-direktivet, der er offentligt tilgængeligt, og jeg har læst alt om låne-leje-direktivet – også det, der ikke er offentligt tilgængeligt – og den debat findes ikke noget sted. Spredningsret handler om at forbyde spredning af piratkopierede varer og ikke andet.

Ordstyrer:

Tak til Hans Kristian Pedersen.

Der var helt konkrete spørgsmål til eksperterne, og for at vi nu ikke får alt for mange spørgsmål og problemstillinger rodet sammen, så tror jeg I skal påtage jer at besvare for hver partsrepræsentants indlæg. Og jeg vil gerne bede Mogens Koktvedgaard om at begynde med at besvare de spørgsmål, som Hans Kristian Pedersen rejste. Værsgo.

Mogens Koktvedgaard:

Ja tak, det gør jeg gerne.

Det reelle problem, som her bliver påpeget, er: Har disse eksemplarer været genstand for konsumtion, ja eller nej? Hvilke eksemplarer? Hvordan skal det løses? Se der er klart et praktisk problem, det vil jeg på ingen måde bestride. Vi kender problemet temmelig nøje inden for de varemærkeretlige sektioner, hvor man ofte fra sælgerens side prøver på at klare dette problem, ved at føre kontrolnumre på den enkelte varer. Jeg ved ikke om I har set, at der ofte på en eller anden måde står sådan et kontrolnummer. Derigennem kan man konstatere, hvor eksemplarerne er vandret hen.

Det samme problem kan naturligvis opstå inden for den ophavsretlige verden: at man står over for nogle eksemplarer, som muligvis er importeret med samtykke, eller eksemplarer, som ikke har et sådant samtykke bag sig. Hvad gør man så i sådan en situation? Dertil er kun at sige, at det er en problemstilling, som man kender mange andre steder; det er altså et bevisproblem. Man må – om jeg så må sige – sørge for at vide, hvor kanalerne er på den ene og den anden måde. Der gælder den regel eller den normale praksis, som også er accepteret af domstolen i Luxembourg for øjeblikket, at den, som påberåber sig, at der er sket konsumtion, altså at der er givet samtykke, må bevise, at dette er tilfældet.

Det vil normalt ikke være særlig vanskeligt. Befinder man sig på det normale nationale marked, så kan man sagtens se, om der er givet samtykke, og hvem der har givet samtykke. Og normalt er det jo sådan, at videreforsandleren på et nationalt marked, f.eks. det danske, henvender sig til den danske generalimportør og spørger, om han må gøre sådan og sådan. Når så eksemplarerne går videre, f.eks. fra Danmark til Tyskland osv., så opstår der naturligvis et problem. Men de problemer er i praksis forholdsvis begrænsede og kan efter min mening overhovedet ikke bære et stort internationalt autorisationssystem. Det er klart, at man med et stort internationalt autorisationssystem kunne få alle problemerne væk i den forstand, at man nøje vidste, hvor de var, men omkostninger ved et sådant system ville jo være enorme. I betragtning af hvor få problemer der er inden for dette område, vil det være en foranstaltning, som savnede enhver rimelighed.

Så jeg kan godt se, at der er et problem. Det må man erkende. Men det er ikke et værre problem end så mange andre bevismæssige problemer, og at løse det gennem en stor autorisationsordning har slet ikke nogen økonomisk rimelighed.

Det var den del, jeg ville svare på; jeg har kolleger, som vil udtale sig om de andre problemer.

Ordstyrer:

Tak for det. Så vil jeg gerne give ordet til Peter .

Peter :

Ja tak, formand.

Hans Kristian Pedersen forsøgte at rejse tvivl om, hvem det er, man skal have tilladelse fra, når man skal have tilladelse til at importere bøger, film osv. fra lande uden for EU og EØS-området. Efter min opfattelse er der ingen som helst tvivl om det: Man skal have tilladelse fra rettighedshaveren. Som jeg nævnte det i min indledning, så kan rettighedshaveren være den oprindelige ophavsmand, men hvis ophavsmanden har rådet over sit værk, f.eks. en bog, ved at lave en forlagsaftale med en forlægger, så er det forlæggeren, der er rettighedshaver med hensyn til distribution af bogen. Så hvis man vil lave en specialimport fra USA eller Pakistan, skal man have en tilladelse fra forlæggeren dér.

Så er spørgsmålet, om man skal have tilladelse fra en rettighedshaver i Danmark. Jamen, når der er tale om specialimport, betyder det jo netop, at der ikke er nogen, der i forvejen har fået licens til at importere i Danmark. Så findes der ikke nogen licenshaver i Danmark. Hvis der er tale om parallelimport – det vil sige, at der er nogle, lad os sige et amerikansk filmselskab, som har givet et dansk distributionsselskab eneretten til at distribuere en bestemt dvd-film – så skal man have tilladelse fra rettighedshaveren. Og hvem er rettighedshaveren i det her tilfælde? Det er jo den danske distributør, der har fået retten fra det amerikanske filmselskab. Det er sådan, at rettighederne vandrer fra den ene rettighedshaver til den anden. Så når det amerikanske filmselskab har overdraget en eneret for så vidt angår Danmark til et dansk selskab, er det dér, man skal søge en tilladelse. Så svaret i ethvert tilfælde er: Man skal have tilladelse fra rettighedshaveren. Tak.

Ordstyrer:

Tak for det. Så har Johan Schlüter, der er her som partsrepræsentant for plade- og filmproducenterne, ønsket at komme med en bemærkning. Værsgo.

Johan Schlüter (Plade- og filmproducenterne):

Ja tak. Undskyld, at jeg kom for sent, men min stemme vil vise, hvorfor jeg havde så svært ved at komme op af dynerne.

I tilslutning til det, Peter sagde, for det var også et spørgsmål til mig: Man skal forstå, hvorfor det hedder parallelimport. Det er en import, der er parallel til en eneret i importlandet. Det er derfor, det hedder en parallelimport. Det vil sige, at begrebet parallelimport forudsætter, at der er en enerettighedshaver i importlandet. Er der en sådan enerettighedshaver, så er den pågældende rettighedshaveren, og så er det derfra, man skal have tilladelsen. Er der ikke en sådan enerettighedshaver, fordi der kun er en i udlandet, så er det den pågældende i udlandet, der er rettighedshaveren. Så enkelt er det.

Ordstyrer:

Tak for det. Ønsker Mads Bryde Andersen ordet? Nej.

Hans Kristian Pedersen, har du en opfølgning? Værsgo.

Hans Kristian Pedersen:

Hvordan finder man ud af, om der eksisterer en dansk rettighedshaver? Så vidt jeg kan se, er det et fuldstændig umuligt krav at stille, fordi vi har tusindvis af plader, vi har tusindvis af dvd-

skiver, vi har tusindvis af bøger. Det er umuligt, når man står der med en kunde, der siger: Kan du skaffe den bog? Ja, den findes i USA. Så skal man i gang med at finde ud af, om der er en dansk rettighedshaver.

Er I parate til at lave et centralt register over alle rettighedshavere, så man kan finde ud af, om der er en rettighedshaver i Danmark? Og hvad nu, hvis der ikke er en rettighedshaver, og jeg får lov af den amerikanske udgiver – som f.eks. ham, der udgiver »Movie & Video Guide« – til at købe 50 eksemplarer, og der så ugen efter kommer en dansk rettighedshaver? Det var to spørgsmål.

Ordstyrer:

Tak for det. Værsgo, Peter .

Peter :

Ja tak, formand.

Svaret er meget klart. Man må jo kontakte den forlægger, der har udgivet bogen i USA, eller det selskab, der har udgivet bogen i USA, og dér spørge, om der er nogen der i forvejen har fået en licens til at importere til Danmark. Hvis svaret er ja, så får man at vide, hvem det er, og så får man et telefonnummer og ringer til dem; hvis svaret er nej, så er det simpelt, så er det det amerikanske filmselskab eller den amerikanske forlægger. Der er slet ikke nogen problemer i det. Tak.

Ordstyrer:

Hans Kristian Pedersen, en kort bemærkning, og det er den sidste.

Hans Kristian Pedersen:

Det passer jo i hvert fald ikke. For det selskab, som har udgivet den dvd, som jeg vil komme med, har også bare fået en licens. Og de har ingen anelse om, om der skulle være rettighedshavere andre steder i verden, som har licenser til de film. Det er i praksis noget, som er fuldstændigt umuligt at vide noget om på forhånd. Jeg anede ikke, at Palladium Film eksisterede, før jeg fik at vide, at jeg ville blive sagsøgt, da jeg havde solgt den der Dreyer-film.

Ordstyrer:

Yderligere kommentarer? Det er ikke tilfældet.

Så går vi videre i rækken af partsrepræsentanter, og den næste i rækken er Mads Bondo Dydensborg, Initiativet Digitale Forbrugerrettigheder. Det er en organisation, forstår jeg, som repræsenterer brugerinteresser på det digitale område. Værsgo, du har 5 minutter til at fremføre dine synspunkter og til at stille spørgsmål. Ordet er dit.

Mads Bondo Dydensborg (Initiativet Digitale Forbrugerrettigheder):

Mange tak. Mit navn er Mads Bondo Dydensborg, og jeg er cand. scient. i datalogi fra Københavns Universitet og ph.d.-studerende samme sted. Jeg repræsenterer Initiativet Digitale Forbrugerrettigheder, IDFR. IDFR blev dannet som reaktion på L 19, idet det gik op for os, at forbrugere af digitale værker ikke var repræsenteret i høringssvarene overhovedet.

IDFR mener, at vi som forbrugere med lovforslaget bliver fratage dele af vores ejendomsret i forhold til lovligt købte digitale værker. Følgende er en opremsning af rettigheder, som vi finder fundamentale:

Når jeg som privatperson lovligt køber et værk, forventer jeg som minimum, at jeg har lov til at afspille værket, når jeg vil – ellers kunne jeg bare have lejet det. Jeg forventer at have lov til at afspille værket, hvor jeg vil; jeg forventer at have lov til at afspille, hvordan jeg vil; jeg vil selv vælge, hvilken afspiller og hvilket format jeg bruger; jeg forventer at have lov til at tage private ko-

pier af eksemplaret; jeg vil kunne lave sikkerhedskopier, så mine penge ikke flyver ud ad vinduet, når originalen bliver ridset; jeg vil kunne kopiere til personlig brug på andre steder eller afspillere. Jeg forventer desuden at have lov til at bruge den nødvendige teknologi for at kunne udnytte disse rettigheder. Lovgivningen skal ikke tvinge mig til at adlyde en afspillerteknologi lavet af udgiveren. Jeg vil gerne understrege, at de her nævnte rettigheder gælder værker, som man som forbruger og privatperson har *købt* og anvender til personlig brug.

Som forbruger har jeg på nuværende tidspunkt ret til at omformattere mine lovligt erhvervede værker fra for eksempel det format, de ligger i på en cd, til MP3, som kan afspilles på sådan en transportabel MP3-afspiller, som jeg har her. Denne MP3-afspiller kan indeholde hele ni pladesamlinger på over 200 plader. Det er utrolig bekvemt, f.eks. i forbindelse med rejser og lignende.

Jeg har ladet mig fortælle, at kulturministeren er TOTO-fan. Det vil sikkert interessere ham, at TOTO's nyeste udgivelse, som jeg har her, er beskyttet af tekniske foranstaltninger. Såfremt ministeren ejer sådan en plade her og en MP3-afspiller, må han hellere skynde sig at omformattere pladen inden den 22. december. Det kræver naturligvis, at han omgår de tekniske foranstaltninger. Det er heldigvis rimelig enkelt og kræver blot, at han ejer den rigtige type cd-rom-drev. Ministeren er velkommen til inden den 22. december at spørge mig om hvilket, så skal jeg nok hjælpe ham.

Jeg har også udnyttet retten til at lave kopier af originale børnemusik-cd'er, så min 2-årige søn selv kan skifte plader. Det nyder han meget, og hans far er glad for, at han ødelægger et medie til 7 kroner i stedet for den eneste original til 150 kroner. Faktisk har jeg også lavet kopier af børnemusik, som jeg ikke har købt. I dag kan jeg nemlig gå ned på biblioteket og låne en cd og lovligt kopiere den og beholde kopien selv, efter at jeg har afleveret cd'en igen. Det samme kan jeg gøre med cd'er, som jeg låner af mine venner. IDFR mener, at ophavsretten skal sikre kunstnerne et rimeligt vederlag for deres kunst. Vi finder det overvejende sandsynligt, at dette ikke sker ved kopiering fra for eksempel bibliotekers og bekendtes eksemplarer af værker på digital form.

IDFR mener, at retten til at tage kopi fra bibliotekers og venners eksemplarer af værker på digital form er forvirrende for den almindelige forbruger og underminerer almindelige menneskers forståelse af ophavsretten. Resultatet er en opfattelse af, at det er helt i orden at kopiere nærmest hvad som helst, inklusive kopier af kopier og materiale, der er blevet gjort ulovligt tilgængeligt på internettet. Det er simpelthen for vanskeligt at skelne mellem lovlig privatkopiering og ulovlig piratkopiering. Denne udbredte fejlagtige opfattelse af ophavsretten underbygges ydermere – set fra forbrugernes synspunkt – af vederlagsordningen, der af mange fejlagtigt opfattes som en kompensation for og dermed tilladelse til ulovlig piratkopiering.

Det er vores opfattelse, at L 19 via en misforstået opfattelse af begrebet »tekniske foranstaltninger og disses virkninger«, som har fået en helt forkert og uheldig placering i det danske ophavsretskompleks, forsøger at dæmme op for problemerne omkring udbredt kopiering uden passende kompensation. Dette udmønter sig i, at det nu ifølge L 19 ikke længere vil være et spørgsmål, om jeg har *købt* det eksemplar, jeg laver min personlige kopier fra eller ej, men hvorvidt det har fået påklistret et mærke.

Et eksempel på en konsekvens, som vi finder særdeles uheldig, er, at man efter lovens vedtagelse fortsat vil kunne gå på biblioteket og låne en cd, og hvis denne cd ikke har et klistermærke, så vil man lovligt kunne fremstille to kopier, for eksempel til brug i bilen og i hjemmet. Hvis man derimod *køber* en cd, der har et klistermærke, så vil man ikke lovligt kunne fremstille en kopi til brug i bilen, heller ikke selv om det er teknisk muligt. Man vil således i denne situation have færre rettigheder med et værk, som man har købt, end med et værk, som man har lånt.

En logisk konsekvens af den forskel er, at al fremtidig udgivelse på digital form vil være beskyttet af tekniske foranstaltninger. Derved mister forbrugeren så i praksis de basale rettigheder, som vi nævnte tidligere, endskønt loven – på nær afsnittet om tekniske foranstaltninger – tildeler forbrugeren disse rettigheder.

Flere af problemerne i L 19 omkring tekniske foranstaltninger bunder i den antagelse, at man tror, at tekniske foranstaltninger kan benyttes som kopispæringer. Det er et klassisk resultat inden for kryptologi, at for åbne digitale systemer – som f.eks. en ganske normal pc – er det ikke muligt at lave kopispæringer. Man kan ikke forhindre kopiering. Derimod kan man i en vis grad forhindre adgang, idet man kan gøre indholdet ubrugeligt, medmindre man har den rette nøgle eller mekanisme til at få indholdet til at give mening. Oversat til musik betyder det, at man til en hvis grad kan forhindre afspilning, men denne forhindring kræver total kontrol over afspilningsprocessen i alle afspillere. Forbrugernes valg af afspilningsteknologi kan derved i højere grad end tidligere styres af udgiverne, hvilket betyder, at eksempelvis afspilning under pc'er vil forstærke monopoldannelsen på operativsystemmarkedet. Ingen af de beskyttede mærker, der er udgivet i Danmark indtil nu, kan afspilles under for eksempel Macintosh eller Linux, uden at man omgår beskyttelsen.

IDFR anbefaler, at man forsimples ophavsretten, således at retten til at lave og besidde en kopi af et digitalt værk følges med ejendomsretten til det samme værk. Hvis man ikke har ejendomsret over et digitalt værk, bør man heller ikke have en kopi af det. Samtidig bør man sikre – i lovens ordlyd og ikke kun i bemærkninger og kommentarer – at de ovennævnte forbrugerrettigheder ikke tages fra forbrugerne. Kun ved at gøre ophavsretten forståelig for almindelige mennesker og sikre, at almindelig mennesker har rimelige rettigheder i forhold til de digitale værker, de har købt og besidder, kan man opnå en langsigtet løsning af de problemer vedrørende kompensation, som bl.a. musikbranchen mødes af i dag. L 19 vil have den modsatte effekt. Forvirringen om, hvornår man må gøre noget, vil være total, og almindelige forbrugere vil tilskyndes til at efterspørge lovlige midler, der kan omgå spæringer, hvorved intet vil være vundet for rettighedshaverne.

Det var, hvad jeg havde at sige, og min tid er vist gået.

Ordstyrer:

Tak for det – og så må du godt tage en kop kaffe eller en vand.

Giver det anledning kommentarer? Det er ikke tilfældet. Så går vi videre til den næste partsrepræsentant, og det er Johan Schlüter, som repræsenterer plade- og filmproducenterne, og det er dem, som i vid udstrækning står bag dels import af film, dels anvendelse af tekniske kopisikringer. Du har også 5 minutter, værsgo.

Johan Schlüter:

Ja tak. Jeg er advokat og har i 30 år arbejdet med disse ting. Jeg har sekretariatene for IFPI, som er den danske filmbranches forening, for de danske filmproducenter og for videodistributørerne. Lovforslaget følger, som det ligger, direktivet, så jeg mener ikke, at Folketinget har så meget at tage stilling dér, det skal implementeres, som det er. Derfor vil jeg komme med nogle mere almindelige bemærkninger, selv om jeg altså ikke har den objektive kåbe, som mine venner her har, fordi jeg jo er partsrepræsentant. Jeg vil prøve at gøre det lidt objektivt alligevel.

Folketinget skal forstå, at når det drejer sig om fonogrammer, altså plader og video, så er der kun en meget lille forskel mellem den aktuelle retstilstand og det, som man kommer ind i. Der er allerede et forbud mod parallelimport af plader og video i den eksisterende lovgivning. Den eneste forskel for plader og video er, at nu kommer værkerne med, altså bøgerne. I praksis kommer det til at betyde, at parallelimport af film – som jo både er et produkt, som er beskyttet af § 67, altså en billedoptagelse, men det er også et værk i sig selv – i højere grad vil kunne forhindres. I dag kan man kun forhindre det, hvis det oprindelige er indspillet inden for EU eller EØS. I fremtiden vil man også kunne forhindre parallelimport af film, der er lavet i USA.

Om parallelimporten vil jeg godt sige, at netop for film er forbuddet mod parallelimport ganske fornuftigt, fordi film bliver distribueret på så mange måder: De kommer i biografen, de kommer på video, de kommer på fjernsyn. Hvis man med den måde, film distribueres på, ikke sikrer, at der

fornuftige kanaler i importlandet, som både kan sikre, at den kommer i biografen og på video, så får man et stort kulturelt problem. Det er ikke et spørgsmål om at få nogle små specialudgivelser, der lige kan komme ud på dvd, for så undergraver man markedet for dem, som laver den normale distribution til biograf og video. Meget ofte kommer film jo ud i USA lang tid før end i Danmark, og vi har set eksempler på parallelimport af dvd'er, før en film havde været i biografen. Det siger sig selv, at en sådan parallelimport undergraver det almindelige marked. Så især for film er selv parallelimportreglen ganske fornuftig.

Om alt dette med specialimport vil jeg sige, at det ikke er rigtigt, som jeg har læst et sted, at man ikke kan importere for sig selv eller give det som en gave til en ven eller lignende. Så længe man er inden for privatsfæren, er der slet ikke noget problem. Det er først, når det foregår i erhvervsmæssig sammenhæng, at der kommer et problem. Så man kan roligt tage en kopi med ind og give til sin gode ven, det er der ikke noget problem i. Om alt det, der i øvrigt står om parallelimport, skal man bare vide, at parallelimport i forvejen er forbudt efter gældende retstilstand.

Om specialimport: Er der tale om specialimport, hvor der ikke er nogen rettighedshaver i landet, er det klart, at man kan importere. Så er det ikke noget problem, for der er ingen til at forbyde det. Hvis der måtte være tale om specialimport, hvor der i princippet er rettighedshavere, kan jeg som repræsentant for både plade- og filmproducenterne sige, at der er et særligt hjørne, en særlig jazz-ting, eller hvad det nu kunne være, man gerne vil have ind, så vil det i praksis ikke skabe noget problem. Vi skal nok sørge for, at de tilladelser bliver givet. Det er ikke et spørgsmål om at forhindre disse helt specielle ting, problemet opstår på det almindelige marked.

Med hensyn til kopispærringer vil jeg blot sige, at piratkopiering for øjeblikket er pladebranchens største problem og snart bliver filmbranchens største problem. Pladebranchen er gået voldsomt nedad de sidste par år. Det er selvfølgelig ikke kun på grund af kopiering – der er også andre årsager – men det er en væsentlig årsag. Branchen er så blevet bedt om at se på, om man ikke kan kopispærre. Det har været undersøgelser, der har stået på i 25 år. Jeg har hørt om det lige så lang tid, jeg har haft med branchen at gøre, og det er ikke lykkedes hidtil. Nu har man så fundet nogle systemer – og jeg forstår, at de er lette at omgå – hvor man prøver at gøre noget ved problemet. Venstres politiske ordfører brugte på et tidspunkt udtrykket, at branchen ikke engang gider at beskytte sig mod kopiering. Man prøver nu. Hvor langt, det kommer til at gå, er svært at sige. EMI er begyndt med nogle produkter, men det varer mange år, før man har et marked, der har den slags kopispærringer. Mine sidste bemærkninger er, at selvfølgelig vil formålskriteriet – dette med, om en ting har et formål eller er lavet med henblik på osv., i praksis skabe visse problemer. Nu er jeg jo advokat, og det er jo godt for advokaterne i hvert fald. Der vil selvfølgelig komme fortolkningsproblemer med hensyn til, om et givet apparatur er omfattet af det eller ej. Men sådan er direktivet altså affattet.

Når det til gengæld drejer sig om retten til at bryde en kopispærring, vil det i praksis ikke give problemer i forhold til organisationerne for syns- og hørehæmmede eller undervisningsinstitutioner osv., fordi de brancher, jeg repræsenterer, er indstillet på at indgå aftaler med disse organisationer, hvor de får de kopispærrede produkter stillet til rådighed. Ligeledes har vi fundet frem til et system over for Danmarks Radio, så de kan få materialer stillet til rådighed, så de kan foretage den kopiering, der skal til.

Det eneste, der er vigtigt for os, er, at man ikke kan bryde spærringen med henblik på privatkopiering, for privatkopiering er ikke en menneskeret, som Koktvedgaard har sagt, det står ikke engang i grundloven. Hvis man lavede en undtagelse for privatkopiering, ville hele systemet bryde sammen; så ville vi overhovedet ikke kunne håndhæve det.

Ordstyrer:

Tak til Johan Schlüter.

Nu er det sådan, at du, Mads Bryde Andersen, skal gå om et lille øjeblik, og du vil gerne have ordet for at komme med nogle kommentarer, inden du går, og det får du lejlighed til om et øjeblik. Men jeg vil også gerne spørge, om der er andre partsrepræsentanter eller folketingsmedlemmer, der har spørgsmål til Mads Bryde Andersen, inden han går. Så får man lejlighed til at stille dem nu. Det er en lille afvigelse fra programmet, men jeg synes, vi skal udnytte Mads Bryde Andersen, mens han er her.

Foreløbig har du ordet til en replik.

Mads Bryde Andersen:

Først en korrektion og så en kommentar til Johan Schlüter.

Johan sagde, at Folketinget ikke havde andet valg end at vedtage lovforslaget, som det ligger. Det er ikke rigtigt. Der er et delproblem i lovforslaget, som fortjener en politisk behandling. Det er omtalt på side 37, anden spalte forneden og knytter an til § 75 d. Det er den paragraf, der drejer sig om det tilfælde, hvor man sådan set har ret til at gøre et eller andet, men kopisikringen forhindrer én i at gøre det.

Der har Kulturministeriet valgt ikke at gøre retten til privatkopiering – jf. § 12, den vi lige har talt om – til en ret, som kan fremtvinge en tvangsmæssig og autoriseret omgåelse af kopispærringen. Jeg synes, det er et spørgsmål, der kan diskuteres. Kulturministeriets begrundelse er, at det er i strid med direktivets formål, men det er ikke noget, direktivet tvinger til, og derfor er det et politisk valg, om man vil træffe den beslutning.

Hvis jeg skulle stemme, ville jeg ikke gå ind for det, og den kommentar, jeg ville komme med på dette tidspunkt, hænger sammen med det.

Jeg tror ikke på kopispærre teknologien. Jeg mener, at hele den problemstilling, vi sidder med nu, er en problemstilling, vi har haft før, nemlig at amerikanerne opfinder noget, som vi derefter tager til os i den tro, at det er det rigtige. Vi har gennemført halvlederlovgivninger, fordi amerikanerne sagde, at det skulle vi alle sammen have, Folketinget har vedtaget dem, men ingen bruger dem. Der er også andre eksempler på regler, som vi har fået indført på denne her facon.

Når jeg ikke tror på kopisikring, specielt ikke i relation til lyd og billede, skyldes det, at lyd og billede jo på et eller andet tidspunkt, før det når øret eller øjnene hos forbrugeren, får en analog form, og det vil altid kunne kopieres over analogt. Det, man altså opnår er, fint nok, at man efter disse regler kan gribe dem, som sætter kopieringen effektivt i system og gør det over nettet, men sikkert også mange andre. Jeg kan ikke holde denne personlige kommentar til hele dette store regelsystem, man sætter ind i ophavsretsloven, tilbage. Vi har direktivet, vi skal implementere noget af det, men jeg synes ikke, direktivet giver os nogen moralsk forpligtelse til at gøre det længere, end direktivet kræver.

Ordstyrer:

Tak for det.

Så har folketingsmedlem Naser Khader et spørgsmål til Mads Bryde Andersen. Værsgo.

Naser Khader (RV):

Jeg har forstået, at når man implementerer et direktiv, så er der et råderum for implementeringen. Man prøver at finde en balance mellem de forskellige interessegrupper. Synes du, man har fundet den rette balance her, og er der eksempler fra andre lande, hvor man har implementeret direktivet på en anden måde, end der er lagt op til her?

Ordstyrer:

Tak. Og inden Mads Bryde Andersen svarer, tager vi lige et spørgsmål med fra Jette Baade, som er her som repræsentant for IT-Brancheforeningen.

Værsgo, Jette Baade.

Jette Baade (IT-Brancheforeningen):

Hvis Mads Bryde Andersen ikke tror på tekniske foranstaltninger, og det lyder jo næsten, som om du helst ville være fri for, at man havde de regler, som man nu skal have ifølge direktivet, hvad ville så forhindre kopiering? Der finder en meget udbredt ulovlig kopiering sted i samfundet og en af de måder, man kan forhindre denne ulovlige kopiering på, er ved at kopisikre sit produkt.

Hvis man ikke tror på kopispæringer og ikke vil lave denne retlige beskyttelse af kopispæringer, hvordan skal man så forhindre den ulovlige digitale kopiering?

Ordstyrer:

Tak, Jette Baade.

Er der flere spørgsmål til Mads Bryde Andersen fra partsrepræsentanter eller folketingsmedlemmer? Der er et fra folketingsmedlem Henrik Vestergaard, værsgo.

Henrik Vestergaard (V):

Det er i forbindelse med det, du kalder formålsfortolkning. Skal jeg forstå det sådan, at over for et EU-direktiv kan man enten anlægge en formålsfortolkning eller en direkte ordfortolkning? Vælger man så en formålsfortolkning, må det vel være et formål, der skal være beskrevet i de forarbejder, der ligger i EU, ikke?

Ordstyrer:

Tak. Så er det Louise Frevert.

Louise Frevert (DF):

Skal det forstås på den måde, at privatkopiering så er forbudt? I de svar, jeg har fået fra kulturministeren, står der selvfølgelig også, at det er forbudt at kopiere til MP3-filer. Men hvis vi rent hypotetisk forestiller os, at samtlige forbrugere fik Linux, som vi alle sammen kan tage ned ganske gratis – der er i dag 4.500 personer, der bruger Linux – og man bruger CS til at gå ind og bryde koden til de forskellige krypteringer med, så ville det ikke være forbudt. Der er jo et hul der, ikke? Det vil jo i princippet sige, at hvis man udelukkende kunne bruge Linux og gå ind og bryde koderne og krypteringen, så ville direktivet, som det er, alligevel ikke være noget som helst værd. Sagt på en meget simpel måde.

Ordstyrer:

Tak til Louise Frevert.

Der er ikke flere markeringer til Mads Bryde Andersen, så vi lukker runden til dig og beder dig om at besvare de fire spørgsmål og samtidig komme med dine afsluttende bemærkninger, hvis du har sådanne.

Mads Bryde Andersen:

Hvis jeg må tage Louise Freverts spørgsmål først, som drejer sig om Linux-programmel. Jeg mener ikke, at Linux-programmel opfører sig anderledes end andet programmel, når det gælder de beskyttelsesforanstaltninger, der ligger her. Det gælder både, hvis det drejer sig om at foretage omgå-

else af kopispærreanordninger i et Linux-program, eller hvis det gælder om at bruge et Linux-program til at omgå kopispærreanordninger med.

Linux er ikke i en særlig familie her. Jeg ved godt, der har været rejst nogle spørgsmål af Linux-folkene, de er dygtige lobbyister, om jeg så må sige, og der er påpeget nogle problemer, som også er blevet besvaret på en god måde, om end jeg ikke er enig i alle svarene. Det er nok grunden til, at man diskuterer Linux så meget. Jeg ser ikke Linux som en særlig problemstilling i relation til de spørgsmål, der behandles her.

Det eneste, der er specielt ved Linux er, at det er open source, det vil sige, at man kan se, hvad der foregår, men det er i og for sig ikke afgørende for, om kopispærningen er effektiv eller ej.

Jeg håber, det var et svar, selv om det jo sådan set var det samme som at sige, at dit spørgsmål ikke er aktuelt, og det tror jeg egentlig ikke det er.

Henrik Vestergaard spørger om formålsfortolkninger i relation til direktivbestemmelser. Jeg går ud fra, at spørgsmålet knytter an til min sidste replik om Kulturministeriets valg om ikke at indbefatte § 12 – altså privatkopieringsreglen – som en af de brugerrettigheder, som kan give anledning til den procedure, der er omtalt i § 75 d.

Når man implementerer et direktiv, skal man gøre det efter ordlyden, og da ordlyden selvfølgelig kan give anledning til tvivl, kan man i den forbindelse se på formålsfortolkninger, og der bruger man disse præamble betragtninger til at hjælpe sig på vej. Men det, der er tale om i relation til § 12, er sådan set ikke at tage stilling til, hvorvidt direktivet nu skal forstås på den ene eller den anden måde. Direktivet overlader en valgfrihed til den danske lovgiver, og den har Kulturministeriet så valgt at udfolde på den måde, at man siger, at vi tager ikke § 12 med, for så underminerer vi enerechtsbeskyttelsen.

Det er et rent politisk valg, sådan som jeg ser det, og ikke noget, direktivet tvinger os til. Derfor er direktivfortolkning ikke en relevant problemstilling at rejse her. Det er, som jeg ser det, ren politik.

Jette Baade spørger, om jeg er modstander af kopisikring. Jo, det er jeg da på det private plan, men den opfattelse, jeg har af kopisikring, fører mig ikke til at kræve det forbudt. Det er ikke det, jeg siger. Men det, man gør med lovforslaget her, er jo ikke at diskutere, om det skal være forbudt eller ikke, næh man diskuterer, om det skal have en særlig beskyttelse mod angreb, som ellers ikke ville kunne rammes. Det er spørgsmålet. Der synes jeg ikke, at kopisikringens historie og dens resultater har været så fremragende, at der er nogen grund til at give den særlige beskyttelse. Som jeg startede med at sige: Hvis kopisikringsforanstaltningerne var effektive, var der slet ikke brug for nogen lovgivning. Problemet er, at de ikke er effektive, de giver tværtimod brugerne en række problemer, og det mandsopdækker man nu med nogle regler, som giver endnu flere problemer i det praktiske.

Det er det, min skepsis går på. Jeg kan ikke se, at det er et rigtigt projekt. Men det er et EU-projekt, det er vedtaget, der er ingen diskussion om, at det skal implementeres på den mest skånsomme måde. Der er det min anbefaling, at man vælger den mest skånsomme måde og ikke går længere end nødvendigt.

Så spørger Naser Khader, om man har fundet den rigtige balance. Til det må jeg sige, som jeg indledte med at sige: Man kan bestemt implementere det, som man har gjort her. Jeg kender ikke til nogen implementeringer specielt i de andre nordiske EU-lande, men der er i de andre nordiske lande og i Danmark en tradition for at tage meget let på direktivformuleringer, når man implementerer nye rettighedsformer. Jeg kan som eksempel nævne de regler om beskyttelse af databaser, som blev implementeret for nogle år siden, hvor der er en meget kompliceret direktivtekst om det, der hedder sui generis-retten, altså retten til at tage uvæsentlige bidder ud af en database.

Den valgte svenskerne stort set at sidde overhørig og køre videre med deres gamle formulering uden at tage disse mange komplekse formuleringer ind i deres lovgivning. Det har været stærkt omdiskuteret i Sverige, men sådan har de gjort.

I dansk ophavsret valgte vi også at fjerne en del af de meget komplekse betingelser for, at denne sui generis-beskyttelse var til stede, mens vi tog andre med. Det har Kommissionen accepteret, og det vil sige, at man uden at blive sagsøgt i overmorgen formentlig kan finde en passende balance selv, og det er en politisk balance. Jeg mener også, at den indledende vending i direktivets artikel 6 om, at man skal indføre en *passende* retlig beskyttelse, i kombination med den præambelbetragtning, som peger på proportionalitetsprincippet, altså at man ikke skal gå længere i sin implementering, end at det kan retfærdiggøres ud fra de byrder, man på den anden side bliver pålagt, tyder på det.

Disse ting taler for, at vi er inde på et område, hvor man kan anlægge pragmatiske løsninger og finde noget, der i hovedsagen rammer den problemstilling, der er tale om.

Men jeg sidder ikke med det politiske ansvar, hvis man går over strengen, og jeg har fuld respekt for, at Kulturministeriet kan have en anden opfattelse af det i kraft af at være den myndighed, som skal sidde med problemerne i det praktiske. Jeg er indkaldt for at sige min mening, og det er så det, jeg har gjort.

Ordstyrer:

Tak for det.

Giver det anledning til nye spørgsmål? Et ganske kort et fra Mads Bondo Dydensborg.

Mads Bondo Dydensborg:

Det er mere en kommentar til de særlige problemer omkring Linux. Det er ikke open source-systemet i sig selv, der gør det problematisk. Det er først og fremmest i forhold til udviklingsprocessen omkring afspilningsteknologi, som jeg også var inde på i mit eget indlæg. Der findes i dag ikke en eneste kommerciel dvd-afspiller til Linux. Der er ikke nogen, der har valgt at undersøge det i forhold til Linux. Det kan vi eventuelt vende tilbage til i forbindelse med nogle spørgsmål senere, men der er altså nogle særlige vilkår dér.

Ordstyrer:

Tak, og Johan Schlüter kort.

Johan Schlüter:

Jeg forstår på Mads Bryde, at den mest lempelige ting er, at man skulle give tilladelse til privatkopiering, altså at man skal kunne bryde en kode, så man kan privatkopiere.

Jeg vil bare gøre opmærksom på, at hvis man gjorde det, så er hele systemet meningsløst. Det ville i den praktiske retshåndhævelse betyde, at enhver, der laver sådan et system, der kan bryde koden, blot vil sige, at det er med henblik på lovlig privatkopiering. Det vil sige, at hele systemet er meningsløst.

Ordstyrer:

Der er ikke yderligere til Mads Bryde Andersen? Nej.

Peter Schønning, værsgo.

Peter Schønning:

Tak.

Jeg har lige tre korte kommentarer. Jeg er enig med Mads Bryde Andersen i det, han sagde, at når det gælder undtagelsen om kopiering til privat brug, så følger det af direktivet, at der er valgfrihed. Det vil sige, at med hensyn til at den, der har købt en cd eller en dvd, efterfølgende skal kunne gå til rettighedshaveren og kræve at få stillet en cd uden kopispærring til rådighed osv., er der valgfrihed efter direktivet.

Jeg vil lige pege på, hvor vi har skrevet det, for det er ikke noget, vi har skjult under noget møbel. Det er på side 8 i det notat, vi har fremsendt, det har bilagsnr. 35, og i punkt 8 har vi beskrevet, at vi har den valgmulighed, at kopiering til privat brug skal sidestilles med bibliotekers kopiering, handicappedes kopiering osv. Der findes argumenter for – ligesom der er i lovforslaget, som også Mads Bryde Andersen påpegede – hvorfor regeringen ikke mener, at man skal åbne op for, at privatpersoner skal kunne kræve at få udleveret cd'er med henblik på kopiering til privatbrug.

To andre småting: Mads Bryde Andersen nævnte, at der i Norden er tradition for at tage let på implementeringen. Det vil jeg godt advare imod. Han nævnte som konkret eksempel, at man i Sverige havde implementeret direktivet om databaser på en sådan måde, at man egentlig nærmest fortsatte sådan, som man altid havde gjort. Jeg kan oplyse, at Kommissionen netop har udtaget stævning mod Sverige, dvs. at der er indledt en traktatkrænkelssag mod Sverige, fordi Kommissionen ikke mener, man har implementeret direktivet korrekt.

Til sidst med hensyn til Linux er jeg enig i, at der ikke er noget særligt ved Linux, bortset fra at mange af dem, der laver kopisikringssystemer, f.eks. EMI, som vi har hørt om, laver nogle kopisikringssystemer, som gør, at man også kan afspille sin cd på en computer, dog kun på computere, der anvender Microsofts styresystemer. Der har vi sagt i lovforslaget, at meningen med at beskytte disse kopisikrere, ikke er at forhindre dem, der udelukkende har Linux og ikke Microsoft i at afspille cd'er. Så hvis det er nødvendigt for at kunne afspille cd'er – og man ikke har Microsofts systemet - skal man selvfølgelig kunne bryde ind i koden. Ikke for at fremstille en kopi, men for at kunne høre den cd, man har købt.

Ordstyrer:

Tak for det.

Det lægger nok op til en afsluttende replik fra Mads Bryde Andersen.

Mads Bryde Andersen:

En ultrakort: Det trøster mig, at svenskerne er blevet sagsøgt. Det var en meget vidtgående undlædelsessynd, de gjorde sig skyldig i. Jeg håber ikke, at danskerne også er blevet sagsøgt, for vi undlod også at medtage en række af ordene fra direktivet i vores implementering af databasedirektivet. Pointen er faktisk, at vi ikke har pligt til at overføre direktivteksten til vores lovgivning ord for ord, så længe vi blot rammer det essentielle.

Ordstyrer:

Tak for den præcisering og tak for dit indlæg Mads Bryde Andersen. Du har andre gøremål, og vi siger tak, fordi du kom og bidrog med din viden til dette ekspertmøde. Vi har et par flasker vin som en lille symbolsk tak for din indsats.

Så går vi videre i indlæggene fra partsrepræsentanterne, og vi er nået til komponisten og musikeren Arne Würgler, som repræsenterer Samrådet for Ophavsret, dvs. de kunstneriske interesser, og dem vil Arne Würgler nu redegøre for.

Du har 5 minutter som andre, og jeg beder om, at de 5 minutter bliver respekteret. Vi er ved at være i tidsnød.

Arne Würgler (Samrådet for Ophavsret):

Jeg vil starte med at komme med en kommentar til det sidste indlæg. Der blev sagt noget om, at disse kopispæringer slet ikke fungerer, og derfor virker det jo fjollet. Men jeg tror, at det har en god signalværdi, jeg tror, at det skaber respekt for kunstneriske værker. Der er jo også mange andre ting, man ikke kan effektuere, det er f.eks. også forbudt at gå over for rødt lys, og det gør folk så ikke – nogle gange i hvert fald. På samme måde tror jeg, det har en god signalværdi her, at der er kopi-spærring på.

Ellers vil jeg gerne have lov at takke for ordet. Jeg kommer fra indholdssiden, kan man sige, som jo ikke er særlig velrepræsenteret her i dag, men det er os, der er baggrunden for, at man laver de her ting. Jeg vil sige, at det, der er vigtigt for os, er, at der altid er en balance i den kulturelle fødekæde, så der på den ene side er nogle, der skaber, på den anden side er der noget teknologi, og at der i den sidste ende er nogle brugere.

Det, vi oplever nu, er, at denne balance simpelt hen er stærkt forrykket. Vi er enormt bekymrede for udviklingen, fordi den kulturelle fødekæde ikke kører på den rigtige måde. I dag er det muligt – som Peter Shørring også sagde – at fremstille fuldstændig perfekte kloninger af originale værker, som vi ellers lever af at sælge. Der er intet kvalitetstab, udstyret er let tilgængeligt for alle, og de blanke cd-skiver er rasende billige. Det tager få minutter at kopiere en cd, der koster 150 kr.

Fra en tid, hvor hjemmekopiering kun udgjorde et meget beskedent indgreb i kunstnernes ejendomsret til deres egne fremstillinger, har hjemmekopiering udviklet sig til en ren masseindustri. Det er blevet en meget populær folkeforlystelse at brænde cd'er derhjemme, og muligheden for privatkopiering har som følge af den teknologiske udvikling i væsentlig grad udhulet mulighederne for salg af originale eksemplarer. Vi kan faktisk dokumentere, at hele musikbranchen som sådan har et tab om dagen – hold jer fast – på 1 mio. kr.

Man var nok klar over, at det ville udvikle sig i en skæv retning med al denne teknologi, så i 1992 blev der indført en lovgivning, der indeholdt en kompensation til kunstnerne for denne privatkopiering. Den skulle give 100 mio. kr., tænkte man dengang. I dag må vi se, at den faktisk kun giver ca. 35 mio. kr., og samtidig kan vi iagttage, at der er blevet solgt 20 millioner blanke cd-skiver, og der er kopieret musik til harddisk i mere end 100.000 danske husstande. Endvidere er pladesalget inden for det sidste halve år blevet halveret. Skabelsen – ikke mindst af ny dansk musik – er i alvorlig fare, og det betyder faktisk, at den kulturelle fødekædes balance er skamredet.

For at dæmme op for denne udvikling er det nødvendigt, at vi gør to tiltag. For det første skal det være muligt at kunne anvende kopispæringsforanstaltninger, og for det andet er det vigtigt, at vi får en forbedring af den kompensationsordning, der blev indført i 1992. Dengang var der kun tale om en analog virkelighed, i dag lever vi i en digital virkelighed. Her skal man holde sig for øje, at der ikke er nogen modsætning mellem vederlagsordning for hjemmekopiering og kopispæringsforanstaltninger.

Der vil også i mange år fremover være talrige kopieringskilder, som f.eks. ukodet musik på cd'er. Der står jo over 2 millioner cd-skiver på bibliotekerne, og sidste år blev de lånt ud ca. 9,5 millioner gange til folk. Folk bruger ikke mindst bibliotekernes udvalg af cd'er som grundlag for en opbygning af store private pladesamlinger.

Det vigtige er altså, at vi skal indføre et system, som er selvregulerende, dvs. at hvis vi får kopispæringer, bliver det heller ikke i samme udstrækning så flatterende at gå hen og låne disse cd'er og brænde dem derhjemme. Så skal kunstnerne heller ikke have så mange penge, men på den anden side får vi solgt vores plader, og det vil vi sådan set allerhelst.

Så jeg kan sige på kunstnernes vegne, at vi støtter det her direktivforslag og lovforslag varmt. Personlig er jeg ikke nogen stor EU-fanatiker, men her synes jeg faktisk, EU har lavet noget fornuftigt. Det har vi snakket om, kunstnere er generelt skeptiske over for sådan nogle harmoniseringer, men det her synes vi faktisk er et fornuftigt tiltag.

Jeg vil også gerne sige, at det er et problem, at der ikke betales vederlag til kunstnere, når sociale institutioner som f.eks. sygehuse og plejehjem kopierer radio- og tv-udsendelser. Det var ellers et krav – så vidt jeg har forstået – efter direktivet, at der skulle gives en kompensation. Det er i det hele taget problematisk, at Kulturministeriet har forsøgt at rense lovforslaget kemisk for noget som helst, der kan koste det offentlige penge. Det synes vi ærlig talt er lidt trist.

Derudover er det et problem, at der ikke sker en konsekvent indsnævring af undtagelsesbestemmelserne i ophavsretslovens kapitel 2. Der er jo mange undtagelsesbestemmelser, men når vi er ovre i det digitale område, så er der virkelig knald på undtagelsesbestemmelserne. De bliver virkelig udnyttet, og det lægger et hårdt pres på os, så på det punkt må og skal der ske nogle tilpasninger de kommende år.

Endelig er jeg også blevet bedt om at sige, at det er et problem, hvis § 14 ikke udvides til også at gælde digitale presseklip. Det kan ikke være rimeligt at tvinge virksomhederne til at anvende gammeldags teknologi, når det eksisterende, velfungerende aftalesystem for analog kopiering kan udvides til også at omfatte digital kopiering. Det vil sige, at man på den måde kunne lave aftaler med COPY-DAN, og så kunne man få nogle penge ind til rettighedshaverne ad den vej.

Tak for ordet.

Ordstyrer:

Tak selv.

Er der umiddelbare spørgsmål? Ja, fra Mads Bondo Dydensborg.

Mads Bondo Dydensborg:

Jeg vil bare gerne sige, at det med signalværdien er meget uheldigt, fordi man ikke blot sender et signal, men rent faktisk forbyder en masse ting, som de fleste nok vil anse for at være rimelige.

Kopispærringen vil endvidere, som loven er formuleret, kræve en effektiv teknisk beskyttelse. Mads Bryde Andersen var inde på, at det er meget problematisk. Eksempelvis har jeg puttet Hanne Boels nye cd i min laptop, brugt det samme program, som jeg plejer og lavet en kopi. Jeg har slet ikke opdaget, at den er spærret, så det vil ikke virke.

Ordstyrer:

Kort svar! Vi er ved at være i bekneb for tid, så vi speeder lidt op.

Jeg giver så ordet til Jette Baade, IT-Brancheforeningen. Det er en forening, der repræsenterer virksomheder, som laver kopisikringer og såkaldte digital rights management-systemer, herunder for IBM og Microsoft. Værsgo, Jette Baade.

Jette Baade:

Tak.

Først vil jeg lige knytte en kommentar til Mads Bryde Andersens betragtninger med hensyn til, om kopispærringer fungerer eller ej. Vi i it-branchen har jo anvendt kopispærringer i rigtig mange år på software, og det fungerer. Man kan selvfølgelig altid finde ud af at hacke sig ind i en kopispærring, det har man altid kunnet, men som Arne Würgler siger, har det en utrolig god signaleffekt, og mange almindelige borgere kan ikke finde ud af at bryde en kopispærring. Det har altså en effekt.

For IT-Brancheforeningen er det utrolig vigtigt, at der kommer en stærk, effektiv retlig beskyttelse af tekniske kopispærringer. Derfor ser vi meget positivt på kulturministerens udkast til lov om ændring af ophavsretsloven, hvor man indfører en rimelig intensiv retlig beskyttelse af tekniske kopispærringer. Det er meget vigtigt for IT-Brancheforeningen, at det ikke er tilladt uden samtykke fra rettighedshaveren at foretage omgåelse af effektive tekniske foranstaltninger.

Vi i IT-Brancheforeningen mener, at hvis man skal dæmme op for den digitale kopiering, der foregår i stort omfang, er man nødt til at kopisikre sine produkter, og man er nødt til at have en meget effektiv beskyttelse af de tekniske kopispæringer. Vi mener også, at bestemmelsen om retlig beskyttelse af tekniske foranstaltninger har til formål at tilskynde rettighedshaverne til at anvende tekniske foranstaltninger, som kan dæmme op for kopieringen af digitale værker. Dette formål vil ikke blive opfyldt, hvis rettighedshaveren kan blive pålagt at fjerne kopispæringer fra deres værker. Derfor skal borgerne ikke have ret til at tage en digital kopi, hvis produktet er kopibeskyttet.

Det vil sige, at vi mener, at beskyttelsen af de tekniske kopispæringer er essentiel, hvis man skal bremse den digitale kopiering. Denne beskyttelse af de tekniske kopispæringer står således over den ret til at tage en digital kopi til personlig brug, som borgerne fik ved ændringen af ophavsretsloven i foråret 2001. Vi mener altså ikke, det skal være tilladt at tage en digital kopi til personlig brug, hvis produktet er kopibeskyttet. Hvis man f.eks. køber en musik-cd, og den er beskyttet, ligesom EMI nu er startet med at gøre, må man ikke gå ind og rode ved kopispæringer, således at man kan lægge musiknummeret over på f.eks. en MP3-fil. Det skal selvfølgelig tydeligt fremgå, hvad man kan gøre med den musik-cd, man køber.

Når det ikke er tilladt at tage en digital kopi af en cd, fordi produktet er kopispærret, så må det afspejle sig i prisen. Det vil sige, at hvis man køber en musik-cd, der er kopisikret, og man f.eks. kun kan afspille den ét sted, så må prisen være lavere. Jeg vil også gøre opmærksom på, at det er det, Forbrugerrådet har sagt. De foretrækker, at man kopisikrer sine produkter, og at det fremgår af coveret f.eks.

Når nu det er teknisk muligt at kopisikre sine produkter, må det kobles sammen med, at man også skal udfase COPY-DAN-afgifterne. Man havde jo COPY-DAN-afgifterne, fordi det ikke var teknisk muligt at beskytte sine produkter. Det var i den analoge verden, og man havde ikke nogen analoge beskyttelsessystemer. Nu er vi i den digitale verden, hvor der findes digitale beskyttelsessystemer.

Som formanden for Kulturudvalget også rigtigt sagde, repræsenterer jeg også virksomheder, som udvikler det, der hedder digital rights management-systemer. Disse er udviklet til ophavsretligt beskyttet materiale på internettet, hvor man kan kopisikre sine produkter og distribuere dem via internettet og f.eks. sige: Du kan købe retten til at høre det her nummer tre gange.

Man kan også kopisikre sine musik-cd'er, det har EMI jo vist. Så når nu disse tekniske foranstaltninger bliver indført, og der også kommer en effektiv retlig beskyttelse af dem, så kan man også udfase COPY-DAN-systemet. Vi har faktisk afholdt en demonstration af digital rights management-systemet for Kulturudvalget i foråret, hvor både IBM og Microsoft demonstrerede deres systemer og viste, at det kunne lade sig gøre.

Så har jeg lige nogle supplerende bemærkninger omkring det notat, der er kommet fra Kulturministeriet om, hvordan man skal forstå effektive tekniske foranstaltninger, altså hvilke handlinger, der er beskyttede. Der er slet ikke nogen tvivl om, at vi mener, at det ikke skal være tilladt uden samtykke fra rettighedshaverne at foretage omgåelse af effektive tekniske foranstaltninger. Den beskyttelse skal også have forrang frem for retten til at tage en digital kopi, ellers vil formålet med effektive tekniske foranstaltninger være forspildt.

Men så er spørgsmålet, hvilke slags systemer, man skal kunne afspille sine produkter på. Kulturministeriet skriver, at der findes forskellige slags koder, bl.a. de koder, der henter afspilningen på et produkt og de koder, som forhindrer en kopiering. Der står så: I de tilfælde, hvor de to koder er sammenfaldende – altså både for afspilningen og kopibeskyttelsen – skal en bruger have lov til at omgå kopibeskyttelsen, den tekniske foranstaltning. Dertil må vi sige, at det er vi imod i IT-Brancheforeningen, for for os er det vigtigt, at der er en effektiv beskyttelse.

Så er der spørgsmålet, hvis de to koder – afspilningskoden og kopibeskyttelseskoden – er adskilte, hvad så? Må brugeren så omgå dem og f.eks. afspille på et hvilket som helst produkt, man

har lyst til og anvende en hvilken som helst software, man har lyst til? Dertil må jeg sige, at fordi vi først fandt ud af, at der forelå det notat fra Kulturministeriet i fredags, er vi ikke færdige med at drøfte den problemstilling.

Ordstyrer:

Tak til Jette Baade, og Peter Schønning har bedt om en kommentar. Værsgo.

Peter :

Lige kort til det sidste spørgsmål om, hvad man kan afspille sine ting på.

Som nævnt før: I forbindelse med EMI's nye kopisikringssystem, som man har set på Hanne Boels nye cd og TV 2's nye cd – som i øvrigt er røget ind som nr. 1 og nr. 2 på den danske hitliste, hvilket vil sige, at det ikke er noget, forbrugerne har den store skræk for – har man fra rettighedshaverside valgt at – som det hedder – understøtte Microsoft. Hvis man vil afspille sin cd på en computer, kan man alene gøre det, hvis man har en computer, hvor man anvender Microsofts operativsystem, styresystem.

Så har vi i notater og i svar til Kulturudvalget skrevet: Det er jo ikke meningen med de her regler at skabe et, havde jeg nær sagt, yderligere monopol for Microsoft. Det er jo rettighedshaverne eget valg, at man programmerer sine ting på en sådan måde, at det kun understøtter Microsoft og ikke samtidig understøtter Linux. Man kunne jo også have lavet en programmering, således at det kunne afspilles på Linux' styresystemer. Havde man gjort det, er det jo klart, at man som Linux-bruger ikke havde ret til at bryde nogen som helst koder for at kunne afspille.

Det er altså et selvskabt problem fra rettighedshaverne, og det kan ikke være meningen, at man som computerbruger på grund af nogle regler i ophavsretsloven skal være tvunget til at anvende Microsofts produkter på bekostning af hvilke som helst andre produkter, herunder open source.

Ordstyrer:

Gav det anledning til nogen reaktioner?

Mads Bondo Dydensborg:

Hvor står det i lovforslaget?

Peter :

Det står på side 36, første spalte, øverst: Den personlige tilegnelse af et værk omfattes ikke af disse regler om kopisikring.

Ordstyrer:

Der var ikke flere reaktioner i denne anledning.

Så går vi til den sidste partsrepræsentant her på formiddagens ekspertmøde, og det er Martin von Haller Grønbæk, som kommer fra Foreningen for Dansk Internet Handel. Det er en forening, som repræsenterer virksomheder, som driver handel på internettet.

Martin von Haller Grønbæk (Foreningen for Dansk Internet Handel):

Det ligger i foreningens navn. Vi er en forening, der ønsker at promovere kommerciel anvendelse af internet i Danmark, og på den måde har vi virksomheder organiseret, som godt vil benytte internettet som en alternativ distributionskanal. Det gør jo så, at vi mange gange er i modsætningsforhold til de organisationer, der er repræsenteret, de etablerede distributionskanaler.

Jeg er sådan set enig i den vurdering, eksperterne har fremlagt, om de to hovedspørgsmål, nemlig spørgsmålet om teknisk kopispærring og parallelimporten. Jeg er enig med professor

Koktvedgaard i, at spørgsmålet om parallelimport i virkeligheden er meget enkelt og med Mads Bryde Andersen i, at spørgsmålet om de tekniske kopispærringer er yderst komplekst.

Spørgsmålet om parallelimport er meget enkelt, det er et politisk valg, og der kan man så komme til den helt modsatte holdning, at i virkeligheden er konkurrence godt på det her område, og den beskyttelse af markeder, som man ønsker at opnå ved at forhindre parallelimport, er ikke så godt.

Vores holdning på dette område er, at vi gerne ser, at der også er konkurrence på digitale produkter, og vi kan sådan set ikke se, at hensynet til kunstneren, til ophavsmændene i denne sammenhæng, vejer tungere end hensynet til borgere set ud fra en demokratisk synsvinkel. Man kan få adgang til informationer, som kommer fra andre lande på så billige vilkår, som overhovedet muligt, og man forøger konkurrencen til en økonomisk fordel for forbrugerne. Dette betyder i sidste instans nærmest en udjævning af priserne, som var det eksempel, Hans Kristian Pedersen kom med.

Det er et synspunkt, man politisk kan tage stilling til, og vores holdning er, at en opdeling af markeder på det område tilhører en meget gammeldags tankegang. Så det er egentlig ganske enkelt at tage stilling til, for det er rent politisk.

Med hensyn til spørgsmålet om de tekniske kopispærringer er det som sagt betydelig sværere at danne sig et overblik og derfor også en holdning. Jeg synes, at Mads Bryde Andersens beskrivelse af mange af de tekniske forhold og de teknisk-juridiske forhold i høj grad er fyldestgørende. Vi ser problemet således, at på den ene side er tekniske kopispærringer jo fundamentet for det, som Jette Baade omtalte, nemlig digital rights management, som jo i virkeligheden er noget, vi alle skulle være glade for, idet man bliver i stand til at forhandle. Den, der vil købe noget, kan forhandle med den, der sælger og måske også i sidste instans den, der har frembragt det, så som udgangspunkt er det sådan set ganske fornuftigt.

Problemet er nok, om vi når hen til den situation, hvor det her fornuftige udgangspunkt også er det, der bliver resultatet. Spørgsmålet er i virkeligheden, om de her tekniske kopispærringer er effektive eller ej, og der er problemer, hvad enten de er effektive eller ikke effektive. Hvis de er effektive, kan vi nå hen i den situation, at ophavsretten i virkeligheden bliver ligegyldig, for hvis de er effektive, og man kan indgå aftaler om alting, så er der sådan set ingen grund til, at der er nogen anden form for ophavsret end den, som måske gør det ulovligt at bryde aftalerne. Det vil i dette tilfælde være at bryde de tekniske kopispærringer.

Hvis de er effektive, er det jo ikke engang nødvendigt at have en lov, der siger, at det er ulovligt, for de *kan* ikke brydes, og så kommer man aldrig i den situation, og nogen skal straffes for at have brudt dem.

Hvis det er tilfældet, kunne vi sige: Det er fint! På den anden side er det ikke sikkert, at det er så fint, for der er altså en grund til, at vi har valgt at lade ophavsretten være noget, der bliver reguleret herinde og ikke de steder, hvor det er aktiekurserne, der afgør, hvordan aftalerne ser ud. Det kan godt være et problem. Jeg forudser, at hvis disse tekniske kopispærringer er effektive, så sidder vi om 5 år og prøver at lave lovgivningen om, fordi vi gerne vil have, at der er offentlige hensyn, der bliver varetaget, i forholdet mellem producent, videre til distributør og den, der skal bruge det, på samme måde som vi kender det på forbrugerområdet.

Det kan vi lige så godt tage hånd om med det samme. Problemet er bare, at vi ikke ved, om det bliver effektivt eller ej.

Hvis det så ikke bliver effektivt, har jeg en frygt for, at den måde, man vil håndtere disse digital rights management-systemer på, i virkeligheden blot vil give et incitament til at forøge den ulovlige kopiering, for man ender med at blive så irriteret over, at man ikke kan bruge sin cd-rom eller sin musik-cd på den måde, man nu havde forventet, at man faktisk får et incitament til i højere grad at ville gå ud og bryde det – hvis de altså ikke er effektive. Her mener jeg, at signalværdien, som Arne Würigler trækker frem, har den stik modsatte effekt. Det hjælper ikke at lovgive mod at gå

over for rødt, hvis folk alligevel bliver ved med at gå over for rødt. Den eneste måde, man kan komme det her effektivt til livs på, er ved at indføre dødsstraf for at bryde kopispærring, og den vej vil vi jo ikke gå.

I USA er tendenserne om end ikke i retning mod dødsstraf, så mod meget, meget strenge straffe, hvis man ikke opfører sig ordentligt på det område, men vi vil jo ikke gå i retning af noget sådant.

Så problemet her er, at lige meget hvad vi gør på det her område, er der en stor risiko for, at det bliver uhensigtsmæssigt, og derfor har vi kun tilslutte os den holdning, Mads Bryde Andersen har: Lad være med at gøre noget, som bliver irreversibelt i en eller anden forstand. Dermed har jeg selvfølgelig sagt, at dette er en form for Don Quixote-argumentation, for det hele er jo vedtaget på forhånd i et vist omfang.

Jeg vil gerne slutte af med en enkelt kommentar til noget, jeg tror Johan Schlüter sagde. Privateksemplarfremstilling er ikke nogen menneskeret. Det er ophavsret heller ikke. Det er en omvendt tankegang, vi er nået frem til, og det må være et resultat af excellent lobbyarbejde, hvis nogen tror, at privateksemplarer er en menneskeret. Situationen er den, at uanset at vi har en historisk forklaring på ophavsretten i Europa, så har man andre måder at forklare ophavsret på i andre lande, f.eks. i USA, hvor ophavsretten er en klar afvejning mellem på den ene side, at man gerne vil have fri udveksling af information i et samfund og på den anden side, at man som ophavsmand bare kan holde sin kæft og lade være med at distribuere værket. Holde det for sig selv. Så er det jo effektivt beskyttet.

Men det vil vi ikke have i samfundet. Vi vil gerne have, at der er nogle, der er kreative, vi vil gerne have, at der er nogle, der investerer i ophavsrettigheder. Derfor skal vi finde den afvejning, hvor vi siger, at hensynet til samfundet skal afvejes mod hensynet til dem, der skal skabe den værdi for samfundet. Det er den afbalancering, vi hele tiden skal foretage.

Ophavsret er ingen menneskeret, ligesom privat ejendomsret ikke er nogen menneskeret. Det er et middel, vi i samfundet giver til nogle mennesker, men det er aldrig en absolut værdi, som må overstige den værdi, det har for samfundet. Det er det lys, disse tiltag skal ses i.

Ordstyrer:

Der er et spørgsmål fra Mogens Koktvedgaards side.

Mogens Koktvedgaard:

Det var nu ikke et spørgsmål, men en kommentar vedrørende, om man så må sige, den almindelige opfattelse af det.

Ophavsretten er i USA hjemlet i forfatningen. Ophavsretten er også en del af The Declaration of Human Rights. Dermed være ikke sagt, at det er en absolut ret, der findes naturligvis begrænsninger.

Jeg vil gerne sige, at dette spørgsmål om kopispærringer – selv om de måtte være fuldstændig effektive – jo ikke i nogen henseende overflødig gør den ophavsretlige beskyttelse. Det er muligvis således, at visse eksemplarer ikke har brug for nogen særlig ophavsretlig beskyttelse, men hvis man har et stykke musik på en dvd, eller hvor man ellers har det, må man være klar over, at bagved dette ligger der en komponistrettighed, som giver mulighed for, at værket kan spilles ved levende opførelser osv. Så de tekniske kopispærringer er kun en beskeden del af den ophavsretlige verden, og man må ikke, hvad skal man sige, forgabe sig i dette med den effektive kopispærring.

Ordstyrer:

Tak for det.

Poul Qvist Jørgensen har også en kommentar eller et spørgsmål.

Poul Qvist Jørgensen (S):

Det er en kommentar, som ligger i forlængelse af det, hr. Koktvedgaard lige har sagt. Jeg har den opfattelse, og vi har faktisk den opfattelse, at det er en menneskerettighed at prøve at beskytte sig mod tyveri.

Ordstyrer:

Så er der en bemærkning fra Johan Schlüter, værsgo.

Johan Schlüter:

Bare for at man ikke skal blive forvirret, selv om det er på et højere plan: Effektive kopiforanstillinger behøver ikke at være effektive. I loven er det defineret på den måde, at hvis man bruger det normalt, vil man ikke kunne kopiere det. Men det behøver ikke at være effektivt i den forstand, at man ikke kan omgå det. Dette blot for at sikre mod begrebsforvirring. Det effektive behøver ikke at være effektivt. Det kan godt være effektivt efter loven, men ikke i praksis.

Ordstyrer:

Tak for det. Så får Martin von Haller Grønbæk ordet for at besvare de stillede spørgsmål. Meget kort og præcist, henstiller jeg.

Martin von Haller Grønbæk:

Det skal blive ganske kort. Det er ganske plausibelt at mene, at det at beskytte sig mod tyveri er en menneskeret, men der er selvfølgelig regler, der siger, at man ikke kan gøre det med atomvåben eller med peberspray.

Ordstyrer:

Hans Kristian Pedersen.

Hans Kristian Pedersen:

I Kina er der dødsstraf for at stjæle fra turister, og kineserne stjæler ikke.

Ordstyrer:

Så er der et kort spørgsmål fra Mads Bondo Dydensborg.

Mads Bondo Dydensborg:

Meget kort. Der er faktisk ... (kort lydudfald) ... vælger at stille midlerne til rådighed for privatkopiering, man kan bare undlade at forbyde omgåelsen, det er også en mellemvej.

Ordstyrer:

Er der kommentarer hertil? Det er der ikke.

Så har vi afsluttet partsindlæggene og går nu over til den almindelige spørgerunde. Jeg har foreløbig indtegnet fire folketingsmedlemmer. Det er Louise Frevert, Naser Khader, Henrik Vestergaard og Poul Qvist Jørgensen.

Vi skal speede op, vi skulle faktisk have sluttet nu, men jeg synes naturligvis, vi bør have disse spørgsmål og svar med her. Jeg håber også, at Mogens Koktvedgaard lige har 5 minutter.

Louise Frevert lægger for, værsgo.

Louise Frevert (DF):

Der bliver talt meget om, at det her direktiv ikke er implementeret i andre lande. Behøver vi at gøre det på nuværende tidspunkt? Det er punkt 1. Punkt 2: Hvad vil den yderste konsekvens være, hvis direktivet bliver nedstemt i salen? Punkt 3: Jeg er faktisk ked af, at jeg ikke endnu har haft tid til at diskutere disse spørgsmål, men så må jeg spørge Peter Schönning på et senere tidspunkt. Jeg synes nemlig, at nogle af svarene på spørgsmålene, jeg har stillet, er lidt tvetydige, så jeg vil gerne henstille til, at jeg kan få en dialog omkring det her.

Ordstyrer:

Tak for det.

Vil I være venlige at skrive spørgsmålene op og så svare vi samlet?

Naser Khader.

Naser Khader (RV):

Tak.

Jeg vil starte med at understrege, at vi ikke er imod direktivet, men har sat spørgsmålstejn ved den måde, man prøver at implementere direktivet på, bl.a. i forhold til modsætningen mellem ejendomsret og ophavsret.

Så har jeg nogle små spørgsmål. Det første er til flere af jer: Vil lovforslaget stoppe piratkopiering? Hvad vil forskellen være fra nu til senere?

Næste spørgsmål er til Arne Würgler: Hvad siger du til, at Knud Vilby siger, at dette kun vil være til fordel for mellemløddene, og ikke for kunstnerne, som du repræsenterer?

Tredje spørgsmål er til Johan Schlüter med hensyn til, at parallelimport er ulovlig, sådan forstod jeg dig. Jeg har forstået det sådan, at smal import er en del af parallelimport, og jeg har fået flere henvendelser om det. Jeg vil gerne citere fra en af dem: Der findes udvalgte film af Carl Th. Dreyer og Lars von Trier, som man kun kan få i Region 8 i USA, da markedet herhjemme er for småt til at gøre sådanne udgivelser rentable. Altså ser vi en dansk lov forbyde danskerne at købe og se danske film. Hvad skal jeg svare manden?

Ordstyrer:

Tak for det. Så er det Henrik Vestergaard.

Henrik Vestergaard (V):

Tak for det, hr. formand.

De første spørgsmål er til hr. Koktvedgaard. For det første er jeg selvfølgelig glad for den vurdering, at det er en politisk vægtning, om det er ophavsretten eller det er frihandelen, man ønsker fremmet. Med hensyn til om det skal afdramatiseres eller opdramatiseres, afhænger det vel af øjnene, der ser, så jeg vil spørge hr. Mogens Koktvedgaard, i det omfang han kender til Laserdiskens virksomhed: Er det korrekt, at implementeringen af dette direktiv faktisk vil ulovliggøre den virksomhed, som Laserdisken står for i dag? Vil der ske en forandring?

Så går jeg ud fra, at den sammenligning, der er mellem patentrettigheder og varemærkerettigheder i forhold til ophavsretten angår den ulovlige udnyttelse af en patentrettighed og en ophavsret, men at det ikke har relation til et værk, der lovligt er bragt på markedet, f.eks. i USA.

Så har jeg forstået det sådan, at når man implementerer et direktiv og vedtager et direktiv i EU, skal det være formålsbestemt og det skal være begrundet. Er det korrekt opfattet, at hvis man har ønsket, at dette direktiv skulle have til formål at sikre sig mod den frie konkurrence – altså mod parallelimport – så bør det fremgå af Kommissionens udspil og Europa-Parlamentets udtalelse? Det er et spørgsmål til Peter Schönning.

Hvor i leje-låne-direktivet, hvor ophavsretten bliver behandlet, eller i infosoc-direktivet, fremgår det, at formålet har været, at man ønsker at begrænse parallelimport, eller er denne parallelimportbegrænsning hentet et andet sted fra?

Sluttelig skal jeg spørge, om Kulturministeriet kan vælge at formålsfortolke direktivet, altså ikke blot ordfortolke det og sige, at det ikke fremgår af forarbejderne nogen steder, at formålet har været at hindre parallelimport? Vil man derved kunne lave en ændring i den danske lov, så man fjerner ordene »inden for fællesskabet« og implementerer det med den formålsfortolkning?

Ordstyrer:

Så er det Poul Qvist Jørgensen.

Poul Qvist Jørgensen:

Inden dette møde havde vi egentlig en opfattelse af, at det kunne være gavnligt, om man pålagde sig selv i Folketinget at få kigget på det her lovkompleks ret snart igen, når vi har indvundet nogle erfaringer. Dagen i dag har bestyret os i, at det vil være rigtigt at få det gjort. Derfor vil jeg spørge, om vi må få en impulsiv reaktion fra Peter Schønning og Mogens Koktvedgaard og Arne Würgler. Hvad siger I til, at man får udarbejdet et forslag til en revisionsparagraf, således at vi kommer til at se på det her kompleks ret snart igen, f.eks. inden for en tre-års-periode?

Ordstyrer:

Så er der lige kommet en til på, og det er Charlotte Antonsen.

Charlotte Antonsen (V):

Jeg var desværre også nødt til at gå til et andet møde, men jeg er glad for, at jeg nåede tilbage her.

Jeg vil gerne spørge til det, som Mads Bryde Andersen var inde på med kopiering til privat brug, for det er jo rigtigt, som det bliver sagt, at det fremgår af artikel 5 i direktivet, at medlemsstaterne *kan* indføre indskrænkning af eksemplarfremsættelsesretten. Derfor vil jeg gerne spørge både Mogens Koktvedgaard og Peter Schønning, om det ikke vil være en god idé at lade være med at lave den indskrænkning, for den mulighed eksisterer jo i direktivet.

Så vil jeg godt spørge panelet generelt, måske lidt i forlængelse af det, der lige blev sagt. For mig at se er dette bestemt ikke langtidsholdbart. Jeg opfatter situationen i dag sådan, at almindelige lovlydige borgere på min alder og ældre gør tingene lovligt, fordi vi ikke kan finde ud af det andet. Men den næste generation, der er på vej, har en helt anden tilgang til det. Derfor kan det godt være, at det her virker i dag, men er I ikke også enige i, at der er en ny generation på vej, som er meget bedre til det, og hvis det bliver noget, alle kan foretage sig i deres eget hjem uden problemer, må man betragte problemstillingen lidt anderledes.

Men indtil videre opfatter jeg det sådan, at det kun er eksperterne, der er i stand til at gøre det, og så laver man nogle regler, som eksperterne kan bryde, men for hovedparten af borgerne virker loven efter hensigten.

Ordstyrer:

Tak for det.

Så går vi ind i den afsluttende runde. Jeg vil gerne bede jer besvare spørgsmålene, som er rettet til jer fra de fem folketingsmedlemmer og samtidig komme med jeres afsluttende bemærkninger, hvis I har sådanne. Jeg ved, at Mogens Koktvedgaard har travlt, så jeg vil give dig lejlighed til at få ordet først, og så må du gerne liste af, når du har sagt det, du gerne vil. Der bliver ikke mulighed for at stille genspørgsmål. Værsgo.

Mogens Kuktvedgaard:

Jeg vil gerne besvare de to sidste spørgsmål først, som jo går på, hvor længe det her system holder. Hvad taler vi om? Der vil jeg gerne sige som min opfattelse, at vi lovgiver ikke for evigheden på det her plan. Vi lovgiver stort set for et år ad gangen, fordi den tekniske udvikling er så voldsom. Nu blev der sagt, at den nye generation ser anderledes på det, men det kommer den ældre også til at gøre. Det er et meget elastisk system, og om nogle år eller bare om 1 år er de tekniske faciliteter helt anderledes. Udviklingen går meget hurtigt.

Derfor bliver Folketinget nødt til at indse – hvadenten man sætter revisionsklausul på eller ej – at dette problem vil dukke op næsten i enhver samling. Så må man lidt efter lidt vænne sig til det. Derfor mener jeg ikke personlig, at en revisionsklausul er nødvendig, revisionen kommer ganske af sig selv.

Så blev der spurgt fra hr. Vestergaards side, om det her forslag, når det gennemføres, vil forhindre Laserdiskens virksomhed. Det kan jeg naturligvis ikke svare på, det er jo ikke mig, der leder Laserdisken, men sådan som jeg har forstået det, beror en del af erhvervsvirksomheden på, at man laver parallelimport på en måde, som allerede er forbudt efter de gældende regler og som vil blive klart forbudt efter de regler, der indføres nu. Jeg synes, det er et spørgsmål, som den pågældende virksomhedsindehaver selv må svare på, jeg har ikke noget at gøre med den virksomhed.

Derimod vil jeg gerne svare på spørgsmålet om varemærkerettigheder. Der står det helt fast for øjeblikket, at en vare, som helt lovligt er markedsført i USA, ikke kan importeres til det europæiske fællesskab, med mindre der foreligger samtykke. Det er ikke et spørgsmål om, hvorvidt den er ulovlig i Amerika eller ej, det er simpelthen et spørgsmål om, at man på verdensplan har opdelt det på den og den måde. Men forholdet er jo det, at det aldrig er svært at få det samtykke, for den amerikanske varemærkeindehaver er jo meget, meget interesseret i at sælge på det marked, som måske er et af de vigtigste markeder, nemlig det europæiske fællesskab. Så det ordner sig af sig selv, der er ingen problemer i så henseende.

Det er kun i det tilfælde, hvor man vil omgå de almindelige handelsled, at man har dette problem, og det problem vil man formentlig have i mange år. Det kan kun løses, hvis man tænker sig, at alle verdens lande har stort set den samme lovgivningsmæssige foranstaltning og stort set befinder sig på samme niveau rent økonomisk. Så har man muligheden for en effektiv og sund konkurrence. Men som vi kender verden i øjeblikket, er de betingelser slet ikke opfyldt. Der er derfor, man i Europa skaber det, man nogen gange kalder Fort Europa, simpelt hen for at beskytte vores erhvervsliv mod de ting, der ellers kan foregå, hvis man kommer ud i verden, hvor forholdene ofte er anderledes.

Hr. formand, jeg har ikke mere at sige.

Ordstyrer:

Mange tak for bidraget til ekspertmødet her i formiddag. Vi har et par flasker som tak for engagementet. Dem eftersender vi. Tak.

Hvem ønsker at knytte kommentarer? Arne Würgler, værsgo.

Arne Würgler:

Der er tre ting, jeg gerne vil kommentere. Det ene er om det, den gamle frontkæmper, Knud Vilby, har sagt, at det tjener mellemløbet bedst. Der vil jeg sige, at det, der er problemet nu, som jeg nævnte før, er fødekæden, og et eller andet sted er mellemløbet ikke nødvendigvis fjenden. Det, der er ved at ske nu, er, at de producenter, der laver plader osv., har en rigtig dårlig forretning. Det er sådan set umuligt for mine medlemmer at få en pladekontrakt, for det fungerer ikke længere.

Så den balance, der skal være mellem på den ene side skabere og mellemlid og brugere, bliver simpelt hen forrykket, og derfor er det nødvendigt at få nogle ordentlige færdselsregler på det

her område. Der er i øvrigt også mange kunstnere, der selv er producenter, selv laver deres ting. De søger om pengene og laver deres plader i dyre domme osv., osv., og så er det søreme smadder ærgerligt, at pladerne bliver kopieret, og at de ikke har mulighed for at sikre dem, og at der ikke er respekt om dem.

Det andet var om det med respekten. Det blev sagt, at alle unge vil gøre det her i fremtiden, det vil bare køre derudad, og vi kan slet ikke styre det. Jeg ved godt, at når man udregner prognoser, ser det helt forfærdeligt ud, men heldigvis – og det ved I også godt som politikere – går prognoserne aldrig i opfyldelse. Det bliver altid på en anden måde.

Det, jeg tror, der er ved at ske nu, er en mental forskydning, også hos helt unge, som siger: Vi vil altså have et ordentligt liv, vi vil også gerne have et ordentligt miljø og alt muligt. Vi vil også gerne have respekt for kunsten og indholdssiden og andre ting. Derfor tror jeg, det er vigtigt for os at sende nogle signaler ud, som måske på en eller anden måde i virkeligheden også er noget, som unge i fremtiden synes er helt rigtigt. Så de unge står ikke bare for total liberalisme, der bare drøner derudad. Tværtimod vil de gerne have nogle rimelige færdselsregler.

Med hensyn til det sidste: revision. Det er da en klog ting at indføje det, for det går jo stærkt i dag på mange måder. Omvendt vil jeg sige, at det er jo sådan, at hvis nogle partier ønsker at tage en lov op, kan man jo gøre det til enhver tid. Sådan er det også. Men jeg vil godt støtte, at man får en revision.

Ordstyrer:

Tak for bemærkningerne.

Så har hr. Hans Kristian Pedersen bedt om en kort replik, og jeg gør opmærksom på, at Koktvedgaard har forladt mødet, så der kan ikke stilles spørgsmål til ham.

Hans Kristian Pedersen:

Jeg vil godt gøre opmærksom på, at parallelimport af film ikke er forbudt i øjeblikket, men det bliver det, og det bliver så en ændring. Det vil jeg gerne sige, for jeg var opmærksom på videobranchens planer om at forbyde importen, og derfor henvendte jeg mig for 2 år siden til Kulturudvalget, og de stillede spørgsmål til kulturministeren. Der var svar den 16. august 2000, hvor kulturministeren bekræftede, at efter gældende bestemmelser i ophavsretsloven kan eksemplarer af film, som er fremstillet i USA, frit viderespredes ved salg i Danmark, uanset hvor i verden de måtte være bragt på markedet.

Så det, der er tale om, er en klar ændring, og den vil betyde, at jeg må lukke mine butikker. Det er der slet ikke tvivl om. Jeg ville ønske, I kunne få tid til at læse de rapporter, jeg har sendt. Jeg ved godt, det er omfattende, men det er også svært at modbevise det her. Hvis I ikke har tid til at læse begge rapporter, så læs i hvert fald nummer 2, den er kun på 6 sider. Den gennemgår nogle af de her ting.

Ordstyrer:

Tak for ordene. Værsgo Johan Schlüter.

Johan Schlüter:

Det kan også være et svar til Naser Khader om eksemplet med Dreyer-filmen. Gældende ret er således, at hvis en film er produceret i EU – det vil altså sige selve produktionen af filmen, ikke den fysiske eksemplar fremstilling – vil man i dag ikke kunne gennemføre parallelimport uden tilladelse fra rettighedshaveren i Danmark. Det er gældende ret. Sådan er det.

Det er en misforstået opfattelse af ordet fremstilling. Man tror, det er spørgsmålet om, hvorvidt pladen er fremstillet i USA. Hele reglen går ud på, både på lyd- og billedsiden – det bliver så

udvidet til nationalitetskriterium efter loven – men for øjeblikket er det det land, hvor produktionen, altså lydfastning eller billedfastning, har fundet sted. Hvis produktionslandet er et EU-land, og man senere laver et par plader i USA, kan man forhindre parallelimport, så der er ingen forskel i forhold til Dreyer-eksemplet.

Så vil jeg i øvrigt sige om det, at jeg kan selvfølgelig ikke tage stilling til et eksempel, for der er jo klart en dansk rettighedshaver på en Dreyer-film, men det viser lidt om, at det er nogle meget små, smalle ting, og jeg vedstår, hvad jeg sagde før, at både film- og pladebranchen vil være indstillet på at finde nogle fornuftige løsninger på de der meget smalle områder. Det er ikke meningen, at landet ikke skal kunne få del i det.

Til fru Charlotte Antonsen vil jeg sige: Vi har i øjeblikket en hel generation af unge mennesker, der aldrig har prøvet at købe en plade lovligt. De sidder og foretager ulovlig kopiering på internettet gennem peer-to-peer-systemer osv. Det er klart vigtigt for branchen at få lovliggjort de her ting. Om kopispærringsordninger er det rigtige er svært at sige. Det har aldrig været den store succes i fortiden, selv om teknologien selvfølgelig er blevet bedre.

Men jeg vil godt ramme en pæl igennem det, der ofte bliver sagt: Det er så svært at finde ud af, hvad der er lovligt, og hvad der er ulovligt. Det er ikke ret svært at finde ud af, det er meget, meget nemt at finde ud af efter de regler, vi har i dag.

Til orientering for politikerne foregår der for øjeblikket et arbejde med etablere det, som vil blive kaldt for rettighedsalliancen, som er en stor alliance mellem kunstnere, skabende, udøvende, bogforlæggere, pladeproducenter, filmproducenter, alle sammen. Denne alliance vil prøve at lægge en kampagne ind til forståelse af, hvad alt dette går ud på. Det vil vi meget gerne samarbejde med Kulturministeriet om, og kulturministeren har udtrykt sin positive interesse i denne.

Ordstyrer:

Tak for det, og det var også din afsluttende bemærkning, forstod jeg.

Kort Jette Baade, værsgo.

Jette Baade:

Jeg tror, det var Poul Qvist Jørgensen, der spurgte, om vedtagelsen af dette lovforslag vil stoppe piratkopieringen. Jeg tror, at hvis man vedtager lovforslaget, som det ligger nu, hvor retten til at beskytte sine tekniske foranstaltninger står over for retten til at tage en kopi til privat brug, og hvis så også rettighedshaveren anvender disse tekniske beskyttelsesforanstaltninger, så er vi virkelig nået langt.

Med hensyn til en revisionsbestemmelse vil jeg sige, at det er en rigtig, rigtig god idé, eller at man som det mindste overvejer at tage loven op til revision om 2-3 år i forbindelse med spørgsmålet, som vi diskuterede, om man skal have lov til at spille sit værk på en hvilken som helst maskine og med et hvilket som helst stykke software. Det løses måske ved hjælp af de åbne standarder, som er ved at blive udviklet.

Ordstyrer:

Jeg er fuldstændig enig i det, der tidligere er sagt om revisionsbestemmelse, men derfor kan man jo godt gentage det.

Så er det Mads Bondo Dydensborg, ultrakort.

Mads Bondo Dydensborg:

Det er igen om (lydudfald). Jeg er komplet uenig. Tværtimod vil den skabe en øget interesse for værker, hardware, software, der som biefekt har, at man kan omgå reglerne.

Ordstyrer:

Tak for det.

Var der en ganske kort kommentar fra Martin von Haller Grønbæk?

Martin von Haller Grønbæk:

Det er blot for at sekundere det, som Mads Bondo Dydensborg har sagt. Der er stor risiko for, at det her kommer til at betyde, at disse peer-to-peer-netværk, som endnu ikke er ulovliggjort ... - hvad-behager? Nej, netværkerne i sig selv er ikke ulovlige, men der bliver kopieret ulovligt ved hjælp af dem – vil blive oversvømmet med ulovlige kopier, som dygtige folk har taget, og så vil vi sandsynligvis næste gang, vi sidder her, diskutere om disse peer-to-peer-netværker i sig selv skal ulovliggøres. Den er den rute, man desværre nok er på vej ad.

Ordstyrer:

Tak.

Så vil jeg give ordet til kontorchef Peter fra Kulturministeriet. Jeg vil bede dig foretage besvarelse af de spørgsmål, der er stillet til dig og samtidig runde af med de synspunkter, du måtte have behov for lige at få fremført her til sidst.

Vi skal slutte i løbet af et par minutter. Værsgo.

Peter :

Mange tak.

Først spurgte Louise Frevert, som der var andre lande, der havde implementeret infosoc-direktivet. Jeg kan oplyse, at det eneste land, der hidtil har nået at færdiggøre love om det her, er Grækenland, men der er en lang række lande, der har lovforslag i de nationale parlamenter, og som arbejder på at nå at blive færdige med at få det vedtaget inden fristen den 22. december. Det er ikke sådan, at vi står som de eneste, der arbejder på det her. Der arbejdes i hele Europa på at nå at implementere det inden fristens udløb.

Hvad sker der, hvis vi ikke implementerer dette direktiv? Ja, så bliver det på samme måde, som jeg sagde før med Sverige, der implementerede forkert, nemlig at så kommer der en såkaldt traktatkrænkelsessag, dvs. at Kommissionen sagsøger Danmark ved EF-Domstolen, og det vil ske meget hurtigt i løbet af foråret, hvis Danmark ikke får gennemført infosoc-direktivet via dette lovforslag.

Du nævnte noget om de § 20-spørgsmål, du havde stillet, og vi er selvfølgelig altid parat til en dialog om det.

Med hensyn til spørgsmål fra Henrik Vestergaard – som ganske vist er gået – vil jeg svare her, og så kan Henrik Vestergaard læse det i referatet. Det første spørgsmål til mig var, om det var muligt bare at formålsfortolke et direktiv, som også Mads Bryde Andersen sagde. Det kan man ikke. Man må gå efter den konkrete ordformulering, men hvis der er tvivl, må man selvfølgelig mere ind i nogle formålsfortolkninger. Men i relation til det med parallelimport er der ingen tvivl overhovedet. Man kan ikke bare fortolke det, som man har lyst til, vi har pligt til at indføre et forbud mod parallel- og specialimport fra lande uden for EØS.

Som det er fremgået, tror jeg, med al ønskelig tydelighed af lovforslaget, af notater og af svar til Kulturudvalget, er det ikke regeringens kop te. Det er ikke denne regerings kop te, det var ikke den forrige regerings kop te. Mogens Koktvedgaard kom med nogle argumenter for at forbyde parallelimport. Regeringen er ikke enig i, at det er hensigtsmæssigt at have et forbud mod parallelimport, selv fra lande uden for EØS, men sandheden er, at sådan er EU-direktivet vedtaget. Danmark kæmpede aktivt imod det sammen med en række andre lande, men vi kunne ikke få et blokerende mindretal. Sådan er det, og derfor må vi følge direktivet, som det nu er.

Henrik Vestergaard spurgte også, om direktivet nu er begrundet. Dér ved jeg, at Hans Kristian Pedersen her de sidste dage i 2-3 nye papirer, der er sendt rundt – jeg tror ikke, de er bilag endnu – har forsøgt at skrive, at Kulturministeriet har løjet i de notater, som vi har fremsendt, fordi vi har refereret til, at Kommissionen *har* begrundet sit direktivforslag. I det notat, der er fremlagt som bilag nr. 34, har vi nøjagtig beskrevet, hvordan Kommissionen har begrundet sit direktivforslag, og hvis nogen er i tvivl om, hvorvidt vi selv har opfundet det notat, vil vi hos Liselotte Bjerre fremlægge nøjagtig dokumentation for, dels hvor man den dag i dag kan finde det på internettet, dels kopi med journalnummer og hele baduljen af de dokumenter, som viser, at dette er det oprindelige direktivforslag, hvor dette citat stammer fra. Bare så der ikke skal opstå spøgelse og den slags ting omkring den her sag.

Med hensyn til Poul Qvist Jørgensen har jeg ikke yderligere kommentarer til en revisionsfrist. Jeg kan bare oplyse, at der er en slags revisionsfristklausul i selve direktivet, forstået på den måde at Kommissionen inden 2 år efter implementeringsfristen her skal fremlægge en rapport om anvendelsen af direktivet, og der er en såkaldt kontaktkomité, hvor man medlemsstaterne og Kommissionen imellem skal diskutere, hvordan direktivet fungerer.

Til sidst var der spørgsmålet fra Charlotte Antonsen om privatkopiering. Jeg vil pointere, at det er ikke sådan, at vi i Danmark har mulighed for at indføre en regel om, at man kan omgå en kopispærring med henblik på at fremstille en kopi til privat brug. Det har vi ikke mulighed for. Det, vi har mulighed for, er det, der fremgår af artikel 6, stk. 4, andet afsnit. Det er en frivillig regel, dvs. der er valgfrihed om, hvorvidt vi skal gøre det muligt for private borgere, der har købt cd'er og dvd'er, og som efter loven jo har ret til at kopiere til privat brug, at få en lovhjemlet ret til at gå til pladeproducenten og filmproducenten og kræve at få stillet et eksemplar uden kopisikring til rådighed med henblik på at kunne kopiere til privat brug.

Vi har i lovforslaget og som nævnt i punkt 8 i det her notat og forskellige steder argumenteret for, hvorfor Kulturministeriet og regeringen er af den opfattelse, at det ikke er et system, der på nogen som helst måde er farbart, og derfor er det foreslået, at man ikke benytter sig af den valgmulighed.

Ellers har jeg ikke nogen afsluttende bemærkninger. Mange tak.

Ordstyrer:

Tak til Peter .

Jeg tror, at formiddagens møde har vist, at Kulturudvalget vurderede rigtigt, da vi besluttede at afholde et sådant ekspertmøde. Det er et kompliceret lovforslag og i det hele taget et vanskeligt område at forholde sig til for mange af os. Det har vi, synes jeg, fået anskuelsesundervisning i her i dag.

Der er kommet mange oplysninger frem. Jeg glæder mig til at se referatet fra ekspertmødet, og jeg tror, at jeg allerede nu kan forudse, at der bliver lys i vinduerne i Kulturministeriets ophavsretskontor også i weekenden.

Jeg siger mange tak for engagementet her til formiddag, tak til eksperterne, tak til partsrepræsentanterne, tak til folketingsmedlemmerne, som mødte op og stillede spørgsmål.

Ekspertmødet er slut. Tak for nu.